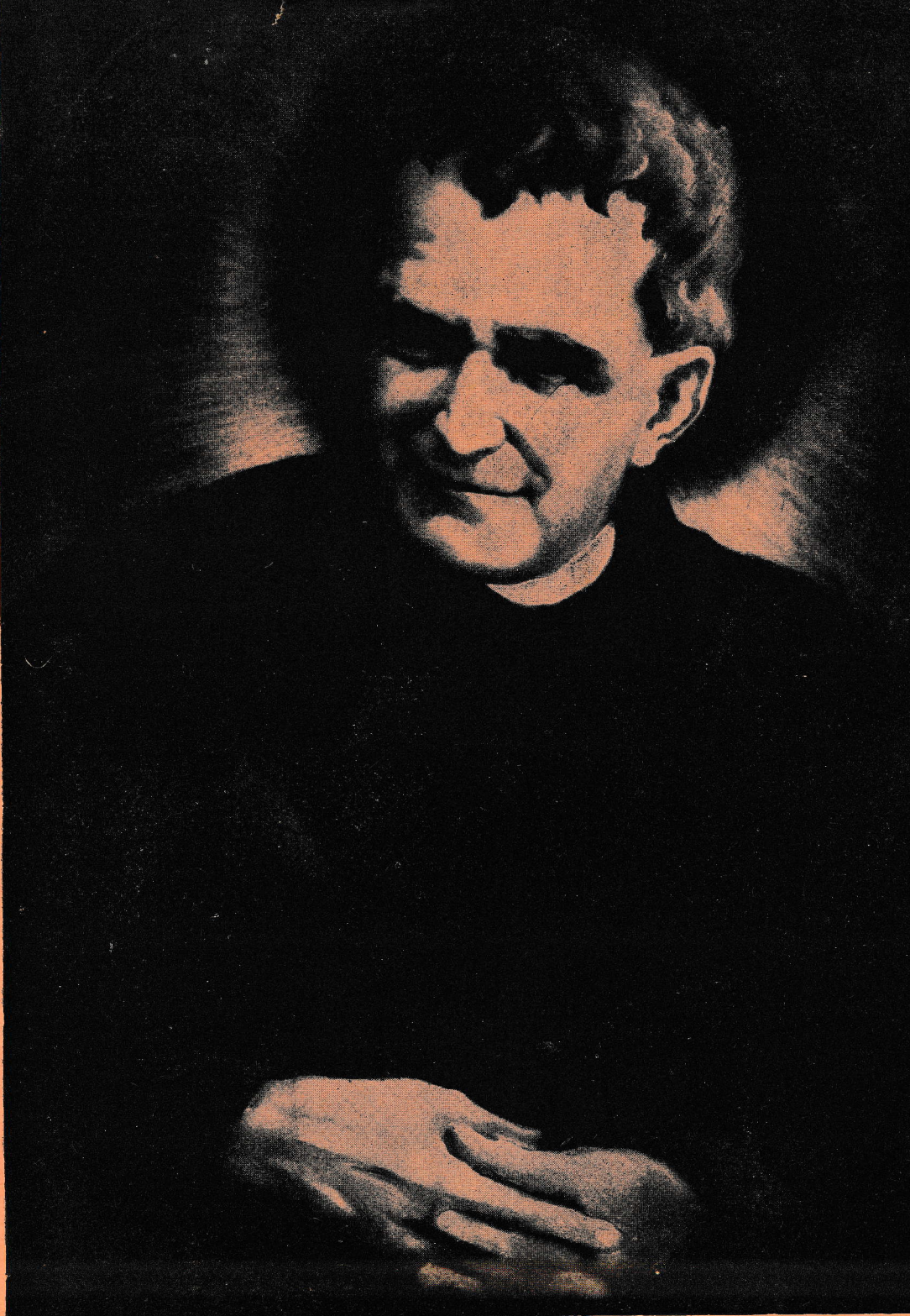

Poštnina
plačana v
gotovini.

L. XXXI

NOVEMBER - DECEMBER

1935

SALEZIJANSKI VESTNIK 6

S prilogo Življenje sv. J. Boska 10

Vodstvo sotrudstva opozarja na sledeče:

1. Vse dopise in pošiljke naslavljajte na „Vodstvo salezijanskega sotrudstva, Rakovnik, Ljubljana“. Večkrat nastanejo pomote radi nepopolnega naslova.

2. Ko pošljete kak znesek, nikdar ne pozabite na zadnji strani položnice ali nakaznice zapisati namen pošiljke, da moremo brez zamude in iskanta takoj pravilno vknjižiti.

3. Za pošiljke denarja se poslužujte naših položnic: štev. ček. rač. 12.945 z naslovom „Salezijansko sotrudstvo, Vodstvo, Rakovnik, p. Ljubljana“. Ako nimate pri rokah take položnice, lahko dobite na vsaki pošti navadno položnico (za 25 par), na katero zapišete številko našega čekovnega računa 12.945 in naš naslov. Lahko pošljete tudi po položnici štev. 16.498 z naslovom: „Knjižice“, uprava, Rakovnik, p. Ljubljana. Po eni in isti položnici lahko pošljete za več namenov hkrati, samo da zabeležite na zadnji strani namen pošiljke. S tem prihranite stroške sebi in nam.

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V decembru: 1. 7, 7 — 2. 8, 8 — 3. 9, 9 — 4. 1, 10 — 5. 2, 11 — 6. 3, 12 — 7. 4, 13 — 8. 5, 14 — 9. 6, 15 — 10. 7, 16 — 11. 8, 17 — 12. 9, 18 — 13. 1, 19 — 14. 2, 20 — 15. 3, 21 — 16. 4, 22 — 17. 5, 23 — 18. 6, 24 — 19. 7, 25 — 20. 8, 26 — 21. 9, 27 — 22. 1, 28 — 23. 2, 29 — 24. 3, 30 — 25. 4, 31 — 26. 5, 1 — 27. 6, 2 — 28. 7, 3 — 29. 8, 4 — 30. 9, 5 — 31. 1, 6

V januarju: 1. 8, 8 — 2. 9, 9 — 3. 1, 10 — 4. 2, 11 — 5. 3, 12 — 6. 4, 13 — 7. 5, 14 — 8. 6, 15 — 9. 7, 16 — 10. 8, 17 — 11. 9, 18 — 12. 1, 19 — 13. 2, 20 — 14. 3, 21 — 15. 4, 22 — 16. 5, 23 — 17. 6, 24 — 18. 7, 25 — 19. 8, 26 — 20. 9, 27 — 21. 1, 28 — 22. 2, 29 — 23. 3, 30 — 24. 4, 31 — 25. 5, 1 — 26. 6, 2 — 27. 7, 3 — 28. 8, 4 — 29. 9, 5 — 30. 1, 6 — 31. 2, 7

Nove častivke:

12. skupina: Božnar Alojzija, Črni vrh nad Polhovem gradcem; — Istenič Marija, Ljubljana; — Jevšenak Ana, Dravograd; — Mežner Marija, Topolšnica (Šoštanj); — Tomažin Marija, Ljubljana.

Molimo za umrle sotrudnike in sotrudnice:

Auman Janez, Vir (Dob pri Domžalah);
Debeljak Jakob, Kropa;
Hafner Katarina, Zg. Bitnje pri Kralnju;
Irgolič Franc, Gornja Radgona;
Jamnik Uršula, Sv. Katarina (Medvode);
Jazbec Mary, New York, USA;
Jecl Terezija, Šmarje pri Jelšah;
Kramberger Ivana, Pernica;
Krajnc Karolina, Teharje pri Celju;
Krapenc Frančiška, Dekanovec (Hrv.);
Kržišnik Marija, Rim;
Lamprečnik Uršula, Trbovlje;
Markelj Jožef, Zelezniki;
Mezeg Frančiška, Ljubljana;
Miklavčič Anton;
Novšak Jozefa, Konjsko (Boštanj);
Pegan Ivanka, Jesenice na Gor.;

Pencl Marija, Vransko;
Pirtovšek Marija, Dravograd;
Plut Marija, Gradac v Belokrajini;
Rebenschegg Franc, Celje;
Skubic Milan, Polica (Višnjagora);
Slemc Lucija, Zg. Brnik (Cerklje);
Štampfel Marija, Češča vas, Prečna pri
Novem mestu;
Terlej Marija, Begunje pri Lescah;
Tom Julijana, Št. Gotard (Trojane);
Tomšič Frančiška, Ljubljana;
Trkman Matija, Podkraj (Col pri Vipavi);
Veber Franc, Maribor;
Žitek Frančiška, Hrastje (Sl. Radenci);
Znidaršič Alojzij, Konjsko (Boštanj);

Usmiljeni Jezus, daj jim večni pokoj!
(300 dni odpustka).

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO ZA SAL. SOTRUDSTVO

Iz zarje dan

Jutranja zarja ti pove, kakšen bo dan. Don Boskova mlada in dijaška leta so bila kakor lepa zarja k velikemu dnevju njegovega življenja. Skozi neverjetne težave in ovire radi pomanjkanja in nasprotovanja se je mali Janez preril do šole in mu je končno le uspelo, da je šel v gimnazijo v Kjeri, mestece, ki leži 36 km od Turina med lepimi goricami. Prvič je prišel v mesto naš ubogi pastirček in marsikaj se mu je čudno zdelo, polagoma pa se je privadil in tudi med tovariši se je kmalu znašel ter jim postal celo voditelj. Nekateri ljudje so že taki, da ne morejo drugače, kot da druge vodijo. Tudi don Bosko je bil tak. Toda svoje tovariše je kmalu začel prevejavati in preresetavati. V tri skupine jih je razdelil: v hudobne, dobre in odlične. Hudobnih se je skrbno ogibal. Z brezbriznimi, ki sicer niso bili hudobni, a niso bili ne krop ne voda, je občeval le iz prijaznosti in iz potrebe. Le z najboljšimi se je bratil in sklepal prijateljstva, ki so pa imela le ta namen, da so se dijaki vzajemno spodbujali k dobremu in k napredovanju v kreposti in v učenju.

„Največja sreča je bila zame“, piše sam, „da sem našel v tem času spovednika, ki me je tako modro vodil v duhovnem življenju. Naročil mi je, naj prihajam pogosto k sv. spovedi in pristopam često tudi k sv. obhajilu, kar je bilo za tedanji čas zelo mnogo in kar izredno, saj niti najboljšim navadni spovedniki niso dovoljevali po večkrat k sv. obhajilu kot enkrat na mesec. Prav to me je obvarovalo, da

me tovariši marsikdaj niso potegnili za sabo, ko so povzročili kak nered v šoli, kakor je pri dijakih kaj navadna stvar.“

Pa ne samo, da ga niso potegnili za sabo, ampak je on s svojo osebnostjo, pridnostjo in neprisiljeno prijaznim obnašanjem močno vplival nanje. Uspelo mu je ustanoviti „družbico veselih fantov.“ Njen pravilnik je obsegal dve važni točki: ogibati se vsega, kar ne pristoji dobremu kristjanu, in natančno spolnjevati vse dolžnosti, šolske in verske. Vsak član te družbe je imel nalogo s prijetnim in spodbudnim pripovedovanjem vnesti veselje v družbo in ne dati mesta nikaki černosti. Ti fantje so se radi učili krščanskega nauka in se med seboj prijateljsko opominjali na kake morebitne osebne napake. Radi so hodili k pridigam in pogosto tudi k sv. spovedi in sv. obhajilu. Ravnati so se počeli po naročilu sv. pisma: „*Služite Gospodu v veselju!*“

Ljubezen do Boga je že tako gorela v tem mladem srcu, da si ni dal miru in je le iskal prilike, da je mogel koga privedi k Bogu.

Sin gospodinje, pri kateri je stanovanal, je bil pravi paglavec, da je mati imela silne križe z njim. Janez Bosko ga je znal pridobiti; začela sta skupaj hoditi v cerkev, k nauku, k spovedi in dečko se je v kratkem času popolnoma spremenil.

Bosko je zahajal v stolno cerkev in se seznanil z zakristanom. Ta je silno hrepenel postati duhovnik, pa je bil že v moški dobi. Janez Bosko se je

žrtvoval. Poskusila sta z latinščino in drugimi predmeti in na veliko začudenje se je zakristan javil kot privatist k izpitu iz gimnazijskih razredov. Napravil ga je in stopil v semenišče ter postal duhovnik. — Kolikim zakasnelim je don Bosko pozneje pomagal k duhovskemu stanu, zlasti z ustanovo Marijinih sinov!

Janez je imel povsod dosti prijateljev, še celo z nekim Judom Jonom se je seznanil in sta postala zares dobra prijatelja. Tako dolgo se je prizadeval, da se je Jona dal krstiti, čeprav so bili njegovi starši silno ogorčeni radi tega. Bosko mu je pomagal in ga sam pripravil s krščanskim naukom na ta korak. Pri krstu mu je bil za botra.

Pravo sveto prijateljstvo pa je vezalo Janeza Boska z Alojzijem Komollo, s katerim sta tekmovala, kdo bo bolj napredoval v lepem življenju. Komollo je neizmerno ljubil Marijo in Janez tudi. Kako sta se prav tu razumela! „O, ko bi vsi ljudje zares častili Marijo, kako drugače bi bilo na svetu“, je pravil don Bosko.

Štiri višja gimnazijska leta so hitro minula in Bosko se je znašel na razpotju: Eno mu je bilo jasno, da mora postati duhovnik, toda kje? V svetu? Tega se je bal, da bi se njegova gorečnost v stiku s svetom ne ohladila. „O ko bi bil imel tedaj svetovalca, ki bi mi bil pokazal pot, na katero naj stopim, ne bil bi toliko pretrpel!“ Njegov redni spovednik se v to važno zadevo ni malo ni hotel spuščati. — V

samostan bo šel, tam bo na varnem, si je mislil. Že je zaprosil za vstop v novicijat k frančiškanom; z veseljem so ga sprejeli. Pa so se mu spet vzbujale drugačne misli in tudi resni ljudje so mu odsvetovali. Spričo raznih prigovarjanj se kar ni mogel odločiti in je šel vprašat za svet svetega moža Jožefa Kafasa. Ta mu je odločno odsvetoval stopiti v samostan, ampak naj rajši ostane zunaj, kjer bo lahko mnogo dobrega storil.

Šele po daljšem oklevanju je razodel svoje dvome prijatelju Komollu. Začela sta skupno opravljati devetdnevnicu k Mariji in Komollo je pisal svemu stricu duhovniku o zadevi. Ta je prav na zadnji dan devetdnevnic odgovoril, da ne svetuje, da bi Bosko hodil v samostan, ampak se s pobožnostjo, izbegavanjem sveta in učenjem lahko ohrani neomadeževanega tudi v svetu. Bog bo pa že tudi pokazal svojo voljo, kaj mu je ljubše.

Obred preobleke je Bosko doživel z vso dušo. Takrat je sklenil, da bo poleg svojih pobožnih vaj in molitev vsak dan vsaj nekoliko časa premišljeval in bral kaj duhovnega.

Že na njem se da slutiti kakor v zametku neka posebna, značilna pobožnost, ki jo je vtisnil svoji ustanovi, salezijanski družbi: pobožnost do Marije in presv. Zakramenta. Sveta spoved in sveto obhajilo, to bosta dva studenca, ki bosta lila iz nebes na njegove duhovne sinove.

Lepo je obetala zarja, še lepši pa je zasinil dan...

Sveta Mala Terezika na Kodeljevem

Sveta Mala Terezika se je v kratkem času tudi našemu ljudstvu tako priljubila, da ni skoro milosti, ki bi je ne prosili tudi od nje. Saj ko prinašajo naši ljudje dar v zahvalo Mariji, don Bosku, je poleg teh dveh tudi ponajvečkrat Mala Terezika. Imajo veliko zaupanje do nje, kakor je ona imela brezmejno zaupanje do Boga. Napovedala je, da v nebesih ne bo mirovala. Njena nebesa, je rekla, bodo ta, da bo trosila milosti zemljanom in vse

dotlej ne bo mirovala, dokler ne bo minul čas in se ne bo začela večnost za vse ljudi. Nekega dne ji je sestra prinesla na postaljo nekaj pšeničnega klasja. Ona je izbrala en klas, ga ogledovala, potem pa rekla: „Poglejte, sestra, kako je poln, koliko zrn je v njem, da se kar sklanja pod njih težo. Vidite, taka je moja duša. Polno milosti je prejela od Boga, in jaz se sklanjam pred Bogom priznavajoč, da mi je vse darove, ki jih imam, le Bog

podelil; toda ti darovi niso samo zame, ampak še posebno za druge. Ko bom umrla, bom dežila milosti na svet.“

Ako je Terezika tako dobra vsem svojim sozemljanom, kaj ne bo radodarna do tistih, ki širijo njeno čast na zemlji, ki ji zidajo svetišče, kjer se bo glasila slava božja, za katero je ona edino živela? O, če komu, bo sv. Terezika milostna svojim dragim, ki so njej naklonjeni, in bo vračala ne samo stotero, ampak z neprecenljivimi milostmi vsakemu, ki bo zanjo kaj storil. Ali ni vredno pridobiti si za tisti prihranek, ki ti zanj nikoli ne bo žal, njeno naklonjenost?

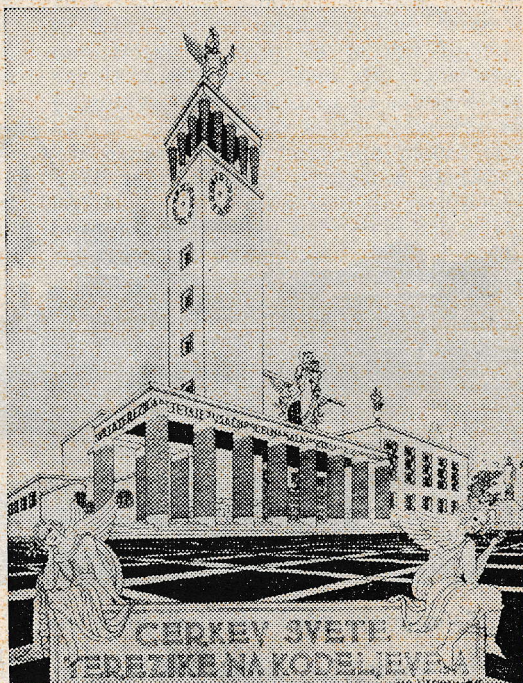
Na delu

Delo je že v polnem teku. Marsikomu se je čudno zdelo, kaj da ni nič glasu o graditvi cerkve Male Terezike na Kodeljevem. Vse poletje je bilo tako lepo vreme in tako bi se bili radi lotili dela, pa nismo mogli preko nepremostljivih ovir. Davno smo že vložili načrte in prošnjo na banovino za dovoljenje zidanja cerkve, pa ni bilo nikakega odgovora. Ko pa je banska uprava le odobrila načrte, je spet preteklo precej časa, preden je sresko načelstvo sklicalo komisijo za novo zgradbo. Ko se je bližal praznik sv. Terezije, pa dobimo obvestilo, da pride komisija 30. septembra. Mi imamo to za očitno naklonjenost Male Terezike, da so okoliščine tako nanesle, da smo imeli prav na prvi dan tridnevnice k sv. Tereziki komisijo, ki se je brez vsakih pomislekov soglasno izrekla za stavbno dovoljenje.

Stavbenik, g. Miroslav Zupan, je pa prav med tridnevnic k sv. Tereziki pričel z delom in bo že to jesen, ako bo vreme, večino betonskih del dovršil. Temeljni kamen bomo slovesno blagoslovili, ko se vrnejo prevzvišeni g. škof iz Amerike, ker sami želijo, da na to slovesnost Nje povabimo.

Začetek je bil storjen in sicer pod varstvom Male Terezike, ki bo gotovo skrbela, da se njena cerkev srečno dovrši; pa bo tudi vzbudila dobra srea, ki bodo od svojih skromnih prihrankov nekaj žrtvovali njej, da se ji postavi dostojni hram v veliki Ljubljani (Kodeljevo je namreč z novo ureditvijo pripadlo Ljubljani).

Vsem darovalcem bomo skušali povrniti z vročo molitvijo, da jim Bog stotero povrne vse, kar bodo utrpeli za sv. Tere-

ziko. Brale se bodo tudi sv. maše v kapelici Salezijanskega mladinskega doma na Kodeljevem, pozneje pa v novi cerkvi, dokler ne bo dovršena, in sicer za žive dobrotnike po ena sv. maša vsako prvo in tretjo nedeljo, vsako drugo in četrto pa za pokojne dobrotnike te cerkve. Poleg tega bo vsako leto na praznik Male Terezike peta sv. maša za žive, na vernih duš dan pa za pokojne dobrotnike.

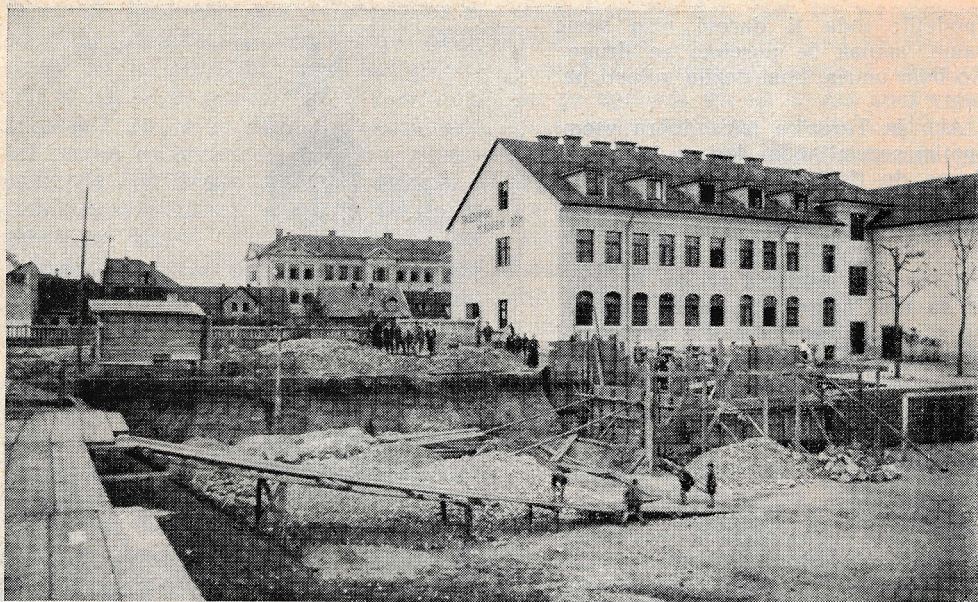
Prepričani smo, da bo Mala Terezika obilno poplačala vsem, ki bodo kaj utrpeli za njeno cerkev. Nadejamo se tudi, da nas zdaj, ko smo pričeli z delom, ne boste zapustili, ampak nam krepko pomagali, saj je treba prav zdaj plačevati stavbeniku visoke vsote.

Sveta Terezika ne bo nikomur ostala dolžna. Pomagajte ji, pa vam bo tudi ona pomagala.

Novi kubični metri

Za kubični meter zidu za novo cerkev sv. Terezike na Kodeljevem so darovali:

Ažman Ivan, Ljubljana Kodeljevo — Burkeljc Alojzij, Ljubljana Kodeljevo (D. 930) — Duhanič Franc, Ljubljana Kodeljevo — Justin I., Ljubljana — Kocmur Alojzij, Ljubljana Vodmat (Din 400) — Kosmač Marija, Ljubljana Kodeljevo — Kutny Roza, Ljubljana Kodeljevo — Mlakar

Salezijanski mladinski dom Kodeljevo. *Temelji za cerkev sv. Male Terezike.*

Marija, Laporje — Neimenovana, Ljubljana — Obran Matija, Maribor (Din 1000) — Recek Barica, Ljubljana — Rigler Ivan, Praproče — Škripač Terezija, Varaždin — Šraj Frančiška, Trbovlje — Uršič Anton, Staro selo pri Kobaridu — Zužek Franc, Ljubljana — Lavrin Ivana — Bergant Franca — Mlinar Mihael — Maly Avgust — Č.P. — Terjašek Barbka (Din 350) — Bračko Julka — Roitz Frances — Neimenovana, Ljubljana — Verbič Jožef — Kmetič Marija — Sotrudnica iz Letuša en

zlat prstan — Mestna župnija Slovenjgradec po župniku Jakobu Sokliču.

Prispevke za zgradbo cerkve svete Terezike na Kodeljevem pošiljajte na naslov: *Salezijanski mladinski dom na Kodeljevem p. Moste pri Ljubljani*, ali pa na *Vodstvo salezijanskega sodelništva na Rakovniku v Ljubljani* ter vedno napišite na položnico, ako ni na njej že natisnjeno, *da je to za cerkev Male Terezike.*

Naj bo sveta Terezika vsem darovalcem bogata plačnica!

Petdesetletnica „zbirke salezijanskih iger“

Prav letos, ko se pri nas veselimo, da nam je spet oživljena zatrta prosveta, obhajamo tudi salezijanci že petdesetletnico, kar je don Bosko sam začel izdajati ljudske igre. V novi gledališki dvorani, prejšnjo je lani uničil požar, so spet zaigrali petdeset let staro igro: „Mlini pod zemljo“, ki jo je spisal salezijanec, don Boskov življenjepisec Lemoine (Lemoen). Sam don Bosko je igro pohvalil in je tudi izšla kot prva v novi zbirki, ki je letos dosegla že petdeseto leto. Zanimivo je bilo tudi to, da sta še dva stara igravca, ki sta pred pol stoletjem prva igrala to igro na don Boskovem odru, bila spet navzoča zdaj že kot častitljiva veterana don Boskovega odra.

Eden izmed njiju je poudaril velik vzgojen pomen gledališča, zlasti pa še takega, kakršnega je zamislil don Bosko. Kakor bi danes živel, tako se zdi, je don Bosko poznal modernega duha. Saj vemo, kaj so bili naši odri po deželi za našo ljudsko prosveto, kako visoko so jo dvignili, in kako so vzgojili naš narod. Tako je vzgajal s svojim gledališčem tudi don Bosko ter nutil poleg vesele zabave še koristnega pouka in izobrazbe.

Začetki don Boskovega gledališča so bili kaj skromni, kakor njegovo delo sploh. Prvič so nastopili njegovi gojenci 1847. leta, ko je prišel v njegovo prvo kapelico škof Franson. Oder so napravili kar na dvorišču in zaigrali „Napoleono-

vega kaprola“. L. 1849. pa je prišel k don Bosku neki dvajsetletni mladenič Tomatis, ki je bil kakor ustvarjen, da je njegove dečke zabaval. Kar izmislil si je kaj in že je bil v nedeljo teater za fante, ki so se od srca nasmejali duhovitemu mladcu. Iz tega skromnega začetka je vzrastlo lepo gledališko poslopje in začela se je ta umetnost z vso resnostjo gojiti. Celo sam don Bosko je sestavljal šaloigre in resne komade za svoje dečke, ki so jih potem predvajali na odru.

Trojen namen, je dejal don Bosko, mora imeti salezijansko gledališče ne glede na zunanje občinstvo, ki morda prisostvuje predstavam: služiti mora v razvedrilo, vzgojo in pouk. Leta 1877. je naš svetnik napisal pravilnik za gledališče. Kdor ga pazno prebere in prouči

že z vzgojnega stališča, bo našel v njem za čuda vzgojne modrosti. Tudi tu se je don Bosko izkazal, da je vsa njegova vzgoja merila le k temu, da poplemeniti gojenčevo dušo. Izključiti pa se mora vse, kar bi tudi oddaleč žalilo nežni čut ali kar bi na gojenca napravilo mučen vtis. Tako je don Bosko dosegel z gledališčem več, kakor pa bi bil sicer z drugimi nauki, prav po načelu, da dobra predstava več zaleže kot štiri pridige.

V vseh don Boskovih zavodih se še zdaj z vso vnemo goji gledališče po njegovih navodilih in predstave gojencev povsod žanjejo velik uspeh. Četudi je predstava prirejena samo za gojence, uživajo prav tako tudi odrasli, starši gojencev in oratorijancev, saj ob njih postanejo vsi otroci.

Iz naših misijonov

Sijam - Dve novi postojanki

Pred kratkim so naši misijonarji ustanovili misijon v Rajaburi, zdaj pa so šli že dalje doli ob obrežju v 112 km oddaljeni *Hua hin* v smeri proti Singapore. Morska obala je tu očarujoča. Naš misijonar se je napotil tja in prispel 2. majnika ter je v skromni kočici daroval pred sliko Male Terezike sv. mašo. Kakih petdeset vernikov je že tam. Po sv. maši je krstil devet otrok.

Zanimivo je, kako je nastala lesena kapelica v tem kraju. Neki mladenič, postrežček v kavarni, edini katoličan med tovariši, — ni se sramoval tega imena — si je od svojega skromnega zaslužka pritrigoval, ker je imel s prihrankom poseben namen. Ko je imel že precejšnjo svotico, je nakupil desk in tramov in naši salezijanski kleriki in lajki so se kar sami lotili dela. Kapelica je bila kmalu postavljena. Naš Rok, tako je mladeniču ime, pa se je začel učiti latinščine, ker hoče postati duhovnik in delovati med svojimi rojaki. Misijonarji resno mislijo tudi na oratorij, na zavod in na šolo. V tem kraju, ki ima zelo zdravo podnebje, je tudi mnogo premožnih družin, celo kralj ima tu svojo vilo.

Naš misijonar je pa šel še dalje doli proti jugu v obisk k vernikom, ki so raztreseni po polotoku. Naletel je na nekatere goreče duše, ki so na vsak način hotele opraviti velikonočno spoved, saj so

tako težko čakale misijonarja. Čudno, da ostanejo tako dobri in verni, čeprav so med neverniki.

Neki mladenič, rudar, ustavi misijonarja in ga vpraša: „Oče, ali ostaneš kaj časa tu? Velikonočno spoved bi rad opravil.“ Povedal je, da je med rudarji on edini katoličan, pa se tega ne sramuje, ampak še celo v ponos mu je.

Misijonar je prišel v neko hišo, kjer je prebivala dobra družina. Kočica je bila zelo skromna, iz bambusa narejena, na steni pa je visela podoba presv. Srca. Gospodinja je pripovedovala, kako je lani šla zelo daleč na pot, da je mogla opraviti velikonočno spoved. Z vlakom ni mogla, ker ji razmere ne dopuščajo, ampak je z ladjico priplula daleč po morju do misijonske postaje, samo da je mogla zadostiti velikonočni dolžnosti.

Ej, kako je pri nas drugače...!

Misijonarji delujejo z veliko vnemo; marsikaj bi še storili, a jim manjka sredstev. Tolažijo se s tem, da je tudi don Bosko imel iste težave, pa je vendar vse prebredel, zakaj bi jih pa njegovi misijonarji ne?

Slovesen vhod mons. Mathiasa v Madras

Za naslednika nadškofa Mederleta je bil izvoljen novi škof v Indiji, monsignor Mathias. 20. julija se je namenil prevzeti

posle v Madrasu. Meščani katoličani in razna društva so mu pripravili nad vse slovesen sprejem. Obširen trg pred postajo v Madrasu je bil ves v vencih. Že tu so ga pozdravili, za kar se je nadškof iskreno zahvalil in uvidel, da je katoliška akcija tukaj dobro razvita; obetal si je tudi za bodočnost lepih uspehov. Velika množica ga je spremila do nadškofijske palače. Sprejem v palači je bil pravi triumf. Dva meseca so se že pripravljali za veliko slovesnost.

Dvorišče za stolnico je bilo vse v cvetju, vencih in lučkah. Štirje veliki zvočniki so bili nastavljeni, ki naj bi prenašali nadškofov govor. Nad vrati je bil nadškofov grb iz samega cvetja z njegovim geslom. Ob določeni uri je bilo že na tisoče naroda zbranega v parku, toda počakati so morali še 20 minut, kajti vlaki so še vedno prihajali z novimi potniki in tudi avtomobili so jih neprestano dovažali. V tem času je krožilo nad parkom letalo, ki je vrglo doli venec z rdečim in plavim trakom; neki častnik ga je ujel in poklonil nadškofu. Ko je nadškof prišel pred palačo, je veselje priklopelo do vrhunca. Nešteto robčkov in zastavic mu je mahal v pozdrav. Godba mu je zaigrala papeško himno. Nato je prejel palico iz rok salezijanca, generalnega vikarja, in razvila se je procesija, med katero je novi nadpastir blagoslavljal svoje ovčice, ki mu jih je previdnost božja izročila.

Ko je prišel pred stolnico, je poljubil križ, vstopil, s kora pa se je razlegel mogočen spev „Ecce sacerdos“. Vikar je prebral bulo v latinskem in angleškem jeziku, nakar je nadpastir spregovoril zbranim ogromnim množicam. Zahvalil se je za sinovsko vdanost in jih nagovarjal, naj širijo kraljestvo božje in skrbijo, da bo čim več duhovskih poklicev in da bodo vsi eno v veri in ljubezni.

Naslednji dan je daroval novi nadškof slovesno sv. mašo in med sv. mašo je imel nagovor v angleščini na zbrane vernike. Popoldne so se zbrali vsi katoličani mesta na dvorišču stolnice, kjer se je vršila novemu nadškofu na čast sijajno uspela prireditvev. Udeležile so se je tudi vse oblasti. Izvajali so jo v angleškem in v „tamil“ jeziku. Mons. Mathias je spregovoril v angleščini pa tudi nekaj malega v jeziku „tamil“. Ob koncu akademije pa je čakalo nadškofa izredno presenečenje. Mons. Thomas mu je izročil krasen avtomobil kot darilo vse ondotne duhovščine. Nadškofa so povabili, da po-

pelje apostolskega delegata na sprehod. In res, nadškof je sedel za volan in sam šofiral ob lepem morskem obrežju.

Po končanih slavnostih se je škof z vso vnemo lotil dela. Najbolj mu je zaenkrat pri srcu semenišče, ki ga mora zgraditi, ako hoče imeti kaj naraščaja izmed domačinov. Bog mu daj mnogo uspeha v zveličanje duš!

Braziliija

Med Indijanci v Matto Grosso

Po krvavem dogodku, ki so ga povzročili Indijanci rodu Čavantes, salezijanski misijonarji nikakor ne mirujejo. Kako nedostopni so ti ljudje, se vidi iz tega, da so spet napadli Indijance rodu Bororos in so pomorili nekaj ljudi v našem misijonu. Moža so na mestu ubili, žena pa je bila še toliko pri življenju, da je povedala, kaj se je zgodilo. Hčere Marije Pomočnice so se zavzele zanjo in jo rešile. Zdi se, da je naš misijonar naletel prav na Indijance rodu Čavantes, vsaj tako zatrjuje sam in Indijanci Bororos, ter pravi, da je prav dobro opravil med njimi. Pa to je bolj na jugu. Že je hotel vzeti s sabo dva moža, ki bi ga spremljala više gori k onim divjim bratom nad Rio das Mortes, kar pride ono poročilo o krvavem napadu na družine Bororos in na sina, ki so ga ob reki ubili, ko se je odpravljal čez njo in jenesel hrano svojemu očetu, pasočemu živino onstran reke. Komaj dobrih 10 km od Rio das Mortes, so misijonarji oddaljeni in zadnja vas Bororos, zato so tudi v neprestani nevarnosti pred Indijanci Čavantes, ki jim kar ni mogoče blizu. Vlada je obljubila, da bo poslala v ta kraj oboroženo pomoč, toda misijonarji se zanašajo le bolj na božjo pomoč, ki bo ukrotila te divje sinove pragozdov.

* * *

Braziliija je važno misijonsko polje. Koliko je še nezorane ledine, divjakov, ki si ne dajo priti blizu!

Dve nevarnosti sta se posebno zadnji čas pokazali za katoliško cerkev in njeno delovanje: protestantizem, ki se z vso silo preriva naprej in ogroža delovanje katoliških misijonarjev, druga pa je priseljevanje Japoncev v Paragvaj in Čile, zlasti pa v Braziliijo. Cerkev vidi, kako zelo važno je spreobrnjenje teh prišlecev in je že poslala duhovnike, da jim oznanjajo evangelij. Doslej je že nad 100.000 Japoncev v Braziliiji.

Pisma misijonarjev

Vlč. g. predstojnik!

Nekaj nepozabnih dni smo doživeli Jugoslovani v Magaljanesu ob priliki jugoslovanskega Evhariističnega Kongresa. Pokazali smo tujim očem, da smo še vedno zvesti sinovi mile nam domovine, da nismo v tujini zatajili vere naših očetov, ampak da ona plamti še vedno živa v naših srcih in samo čaka priložnosti, da izbruhne na dan in se pokaže svetu v vsej svoji veličini, v vsem svojem sijaju.

Ko smo v začetku tega leta zvedeli, da se domovina pripravlja na nacionalni evhariistični kongres, smo se vsi močno razveselili. Takoj smo začeli premišljevat, kako bi se vam mogli pridružiti v slavju, katero ste Kristusu Kralju pripravljali. Končno smo sklenili, da priredimo posebne evhariistične svečanosti zadnje dni meseca junija v prostorni naši cerkvi sv. J. Boska.

Kot sem vam že namreč v zadnjem pismu sporočil, živi v tem mestu in v Magaljanskem ozemlju mnogo Jugoslovancev. V samem mestu nas je 5.000. Skoraj vsi so Dalmatinci z otoka Brača, iz Splita in okolice. Slovenci smo samo trije. Kolonija je precej dobro organizirana. Glavno društvo je „Jugoslovanski Dom“. Imamo pa še več drugih, kot „Nogometni klub“ najjačji v mestu, „Gasilsko društvo vzajemne pomoči“, „Jugoslovanska žena“. Zato se zlahka tolmači zanimanje in navdušenje, ki ga je novica o kongresu vzbudila v mestu.

Kmalu sta bila sestavljena *pripravljalna odbora za moške i za žene*. Pod vodstvom gospoda Lavrencija Massa, vnetega argentinskega duhovnika, salezijanca, sta takoj začela vneto delovati. Katoliško časopisje je na dolgo in široko govorilo o Jugoslaviji in o tamošnjem evhariističnem kongresu. Ime Ljubljana je bilo na ustnih vseh meščanov. Odbora sta se pogosto sestajala in se navduševala. Mnogo predlogov je bilo podanih in sprejetih. Mnogo seveda jih je bilo tudi odklonjenih, ker so bili neizvršljivi. Tako so se n. pr. 29. junija zvečer naši moške in fantje hoteli povzpeti v procesiji, s prižganimi bakljami v rokah do velikega križa, ki s prijaznega griča kraljuje nad mestom in okolico. Toda morali so opustiti to misel. Nahajamo se v zimski dobi, ki je tukaj silno slaba. In ni čudno, saj je Magaljanec najbolj južno mesto na svetu. Posebno po-

zimi razsajajo nad pokrajino zelo pogosto ledeni vetrovi, bolj podobni viharjem. Mnogokrat je nemogoč ob takih prilikah ves promet po mestnih ulicah, ker je vihar tako močan, da ruje drevesa in odnaša strehe. Vreme je silno nestanovitno in nikoli ne moremo z njim računati. Večkrat smo že morali opustiti prireditve, katere smo s trudom cele tedne pripravljali. — Vse je že bilo v redu. Na tisoče lepakov, oglasov in listkov v hrvaščini in španščini je bilo razdeljenih med našim ljudstvom. Konzulat Kraljevine Jugoslavije in vsa naša društva so bila povabljeni. Tako tudi vse civilne, vojaške in duhovne mestne oblasti. Manifestacija se je obetala sijajna. Ravno zadnje dni junija je pa nenadoma pritisnil hud mraz, zapihal je ledeni veter in nam prinesel dežja, mešanega s snegom. Toda nismo se dali oplahiti. Začeli smo pravo pravcato križarsko vojsko molitve za dobro vreme. Vsi so molili, majhni in veliki. Vendar se je nebo zdelo gluho za naše prošnje. Prvi dan svečanosti, 28. junija, je bilo vreme neznosno. Leden veter s snegom in dežjem. Vendar se je cerkev skoraj napolnila tako pri prvi kot pri slovesni sveti maši. Obhajila so bila precej številna. Tudi večernice z govorom, procesijo in blagoslovom so bile dobro obiskane. Ta dan se je molilo za domovino in za srečen izid ljubljanskega kongresa.

Naslednji dan, 29. junija, je bilo vreme še slabše, a cerkev se je še bolj napolnila. Tudi obhajila so bila številnejša. Med slovesno sv. mašo je bil govor o sv. rimski stolici, kajti ta dan je bil posvečen papežu. Ob dveh popoldne sv. ura, govor, procesija z Najsvetejšim po cerkvi, blagoslov. Cerkev polna. Zvečer muzično-literarna akademija v našem gledališču, papežu v čast. Gledališče je bilo vse povito v papeške, čilske in jugoslovanske zastave. Točke programa so bile izvrstno pripravljene. Posebno hvalo zasluži govor gospoda Jakoba Domiča, ki je predsednik katoliške akcije v naši župniji. On je sin jugoslovanskih staršev. — Čeprav se vreme ni zboljšalo, je vendar gledališče bilo polno.

Molitve se nadaljujejo. Nedelja se nam obeta slaba, toda naša vera ne peša. In glejte čudo! Jutro tridesetega junija nas pozdravi s krasnim soncem, ki se polagoma dviga na nebu, prepreženem le tuintam z majhnim oblakom. Sneg se blesti v tisočeri barvah. Zvonovi zapojejo triumfalno pesem. Na zvoniku poleg čilske

zastave plapola ob lahнем vetriču jugoslovanska trobojnica. Jutro je ledeno mrzlo, vendar se je na stotine naših ljudi že od zgodnjega jutra odzvalo glasu zvonov. Obhajilna miza je številno obiskana. Pri slovesni sv. maši zapojejo naši možje tradicionalno mašo „De angelis“, katero so v Dalmaciji svoj čas prepevali. Cerkev je polna. Spredaj sedijo politične in društvene osebnosti mesta, ki so se skoraj vse odzvale vabilu, ne ozirajoč se na mrzlo vreme. V govoru nas čast. g. Lavrencij Massa, Argentinec, gané do solz, tako živo nas spominja domovine, govoreč o ljubljanskem evharističnem kongresu. Da nismo v cerkvi, bi mu ploskali.

Ob eni popoldne... Ozračje je že manj ledeno. Sneg se polagoma taja. Vsi povprašujejo, ali se bo vršila procesija ali se ne bo. Odbor sporoči: „Ako nas je tisoč, gremo, ako manj... ostanemo v cerkvi.“ O pol dveh je cerkev skoraj polna, dvorišča in hodniki zavoda tudi in še vedno prihajajo nove trume ljudi. Izpostavi se v cerkvi Najsvetejše. Ob dveh se že ni mogoče premikati, tako je natrpana. Odbor se odloči za procesijo. Naznanilo sprejme množica z nepopisnim veseljem. V najlepšem redu se začne pomikati. Najprej otroci s svojimi zastavami in prapori, potem deklice, žene, fantje, možje, vsak s svojimi zastavami in prapori, končno duhovništvo za Najsvetejšim.

Vsa priroda je ognjena v sneznobelo haljo, belo kot je bela brezmadežna Hostija, ki se v duhovnikovih rokah blesti kot sonce na nebu, in se počasi pomika po mehki beli preprogi, ki si jo je sam Stvarnik pripravil. Zvonovi obeh cerkva pojoč naznanjajo svetu Kristusovo zmago, nešteti prapori, čilske, papeške in jugoslovanske zastave plapolajo, iz razvnetih sre se trgajo gromki „živijo“, zmago-slavne pesmi bučijo, kipijo vroče molitve, sneg škriplje pod nogami, in vse to se zliva in druží v veličastno pesem, ki se dviga pred Kralja kraljev in Gospodarja gospodarjev. Meščanstvo se vsiplje na ulice, da prisostvuje tako divnemu prizoru. Impozantna je posebno vrsta jugoslovanskih mož, ki nad njihovimi glavami plapola modro-belo-rdeča naša zastava. Štiristo in dva jih je: to so zastopniki ravno tolikih krščanskih družin, katerim bodo vcepili ljubezen do domovine in ljubezen do vere svojih pradedov. Nič manj veličastna pa ni vrsta naših fantov in deklet, rojenih v Magaljanesu. Žena in otrok pa sploh ne vem števila.

Procesija se završi v stolni cerkvi, ki je ta dan veliko premajhna za tako množico. C. g. Bernaskoni, Urugvajec, poveljuje v govoru evharističnega Kralja, poveljuje papeža in katoliško cerkev, poveljuje čuje papeža in katoliško cerkev, poveljuje Ljubljano, poveljuje Jugoslavijo, ki rodi take sinove kot jih Magaljanec premore. Ne pozabi tudi naših pradedov, ki so ob strani Hrvatov in Srbov postavili s svojimi prsi živ zid, ob katerega so cela stoletja zaman butali razjarjeni valovi turškega nasilja, dokler se niso strli in razpršili. „Jugoslovani so — tako je končal — pravi rešitelji krščanske Evrope. Njim gre čast in slava, da je krvoločni Turki pred stoletji niso pomandrali in zasušnjili.

Zvečer smo v gledališču našega salezijskega zavoda zaključili evharistične slavnosti z lepo predstavo: „Mučenik Evharistije“. Govor čast. g. Lavrencija Massa, ki je bil duša vseh slavnosti, je večkrat prekinilo gromovito ploskanje. Izvrstno sta govorila tudi ravnatelj katoliškega časopisa „La Union“ in Marko Jakič, predsednik pripravljalnega odbora za moše. Zabava se je začela s čilsko narodno himno in s himno „Lijepa naša Domovina“. Gledališče je bilo polno...

Po končani zabavi smo se razšli s popolno zavestjo, da smo storili svojo dolžnost napram Jezusu in domovini. Ne bilo bi namreč lepo od nas, če bi ob taki priliki ostali brezbržni. Jezus bo bogato poplačal vse tiste, ki so se trudili, da bi naše evharistične manifestacije bile Njega vredne. Gotovo bo tudi blagoslovil vse nas in drago nam domovino, za katero smo te dni tako vroče molili.

Teden dni pozneje smo se zopet sešli, da praznujemo naša sveta apostola Cirila in Metoda. Čeprav je vreme bilo, da si slabšega ne bi mogli misliti, je vendar bila obhajilna miza dobro obiskana. Pri slovesni sv. maši se je cerkev napolnila. Zopet je govoril čast. g. Massa in nas je vse navdušil.

Zvečer je bilo gledališče premajhno, da sprejme toliko gostov, kot se jih je nabralo. Zabava je to pot imela bolj patriotično lice.

Najprej so nastopili naši otroci, oblečeni v bele hlače, modro srajco in tribarvni pas, stoječ na odru krog velike papeške, čilske in naše zastave. Najprej so začeli čilsko himno in potem „Lijepo našo domovino“.

Ker so skoraj vsi navzoči bili Dalmatinci, sem jim podpisani govoril v njih

domačem jeziku, kar jih je silno razveselilo.

To so naše najvažnejše novice. Brezdvomno so bile sijajne te svečanosti, ki smo jih Jugoslovani v Magaljanesu pripravili Jezusu. Kaj takega še mesto menda ni videlo, odkar stoji. Kaj bi šele bilo, če bi nam vreme ne bilo nagajalo... Tako pa tisti, ki bivajo malo bolj oddaljeni, in teh je veliko, niso mogli priti. In to jim je bilo silno hudo, kot so potem pravili. Dobrega se je vseeno veliko storilo. Poživil se je med našimi izseljenci tako verski kot narodni duh.

Zdaj nestrpnost čakamo podrobnejših novic o ljubljanskem evharističnem kongresu. Komaj došle bodo takoj romale v mestne časnike in z njimi v vsako hišo.

Vse vas iskreno pozdravljajo vsi izseljenci, še posebej pa Vam vdani

Martin Mároša,
sal. misijonar.

Veleč. g. predstojnik!

Dolgo Vam nisem pisal. Imeli smo tudi mi na Kubi majhen evharističen dan. Namen tega je bil samo: počastiti in zadoštiti Jezusu za vse hudobije, ki jih vsak dan prejema v presv. Zakramentu. Priprave je bilo veliko. V ta namen smo poučevali deco katekizem, pa ne samo deco, tudi stare ljudi. Nismo pričakovali velikega uspeha, in vendar je hotel Jezus pokazati, da dobra beseda in nekoliko truda omeščata tudi trda srca. Pomislite: samo v naši cerkvi je bilo nad sto porok. Ljudje, ki so živeli po trideset let v divjem zakonu, so se ta dan spravili z Bogom in s solznimi očmi obljubili Jezusu, da mu bodo ostali zvesti vse do smrti. Ko smo šli v procesijo na določeno mesto za sv. mašo, so ljudje na ulicah prosili duhovnike naj jih izpovedo. Bil je nekak odsev evharističnega kongresa v Buenos Airesu. Salezijanci smo pa dosegli rekord. Samo naših fantkov, ki smo jih pripravili za prvo sv. obhajilo, je bilo nekaj čez osemsto. Iz naše cerkve smo pa šli v procesijo, katere se je udeležilo nekaj nad pet tisoč oseb. Prezvišeni g. škof so kar občudovali salezijance.

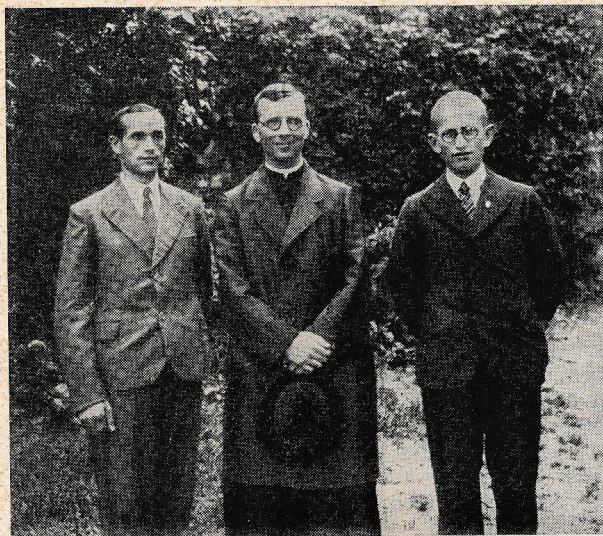
Tukaj kar s konji jezdimo od vasice do vasice in poučujemo veronauk. Ljudje pravijo takemu konju: „El caballo catequístico“. Na Kubi vsi brez razlike, duhovniki, kleriki in laiki, poučujemo katekizem. Kar tekmujemo med seboj, kdo bo

imel več poslušalcev. Jaz sem tu zadovoljen. Zdaj preživljamo hudo vročino. Celih osem mesecev ni padlo niti kapljice dežja. Tudi živine je veliko poginilo radi suše. Sedaj se je pa že začela deževna doba. Ni dneva, da ne bi deževalo.

Prvega junija smo obhajali praznik Marije Pomočnice in sv. don Boska. Prvič kar so salezijanci na Kubi. Malo težko smo dobili dovoljenje za procesijo, ali naši dobri sotrudniki so jo hoteli na vsak način in so jo tudi dosegli. Eno uro pred procesijo še nismo imeli dovoljenja in kar nenadoma nekdo prinese dovoljenje. Ljudstvo je bilo vse iz sebe od veselja. Morate vedeti, da don Bosko na Kubi dela čudeže. Veliko družin je, katerim vsak dan preskrbi vsakdanji kruh. Župniki so že kar nejevoljni, ker morajo krstiti vso deco z imeni: Janez Bosko, Ivanka Bosko, Marija Pomočnica... Na Kubi ljudje ne poznajo salezijancev, ampak don Boska. Če boste vprašali, kje so salezijanci, vam ne bodo znali povedati, če pa vprašate kje je don Bosko, vas bo pa vsak peljal v zavod. Kakor vidite, se tudi na Kubi salezijanci dobro gibljemo. Povsod nas želijo, ali žal, da nas je tako malo. Žetev je velika in zori, a žal, da ni delavcev, ki bi želi.

V sosednji Mehiki je pa zelo hudo.

En dogodek iz našega zavoda iz mesta Mehiko. Bilo je pred dvema mesecema. Ob petih zjutraj, ko so še vsi mirno počivali, pridejo trije častniki v zavod. Obisk je trajal tri ure in pol. Hudobci so vse pretaknili in v eni sobi našli tudi mašne plašče za sv. mašo. Polastijo se jih in gredo v spalnice, kjer so še fantje mirno spali. Šli so od postelje do postelje in pregledali vsakega fanta in pri nekaterih so našli tudi svetinjice. Planili so na fante, jim strgali svetinjice in teptali po njih. „To nam je zadosti,“ so rekli in šli v pisarno nad g. ravnatelja. Tukaj so zahtevali 3000 dolarjev, češ, da zavod ali plača, ali pa bo zaprt. „Toliko denarja še nisem videl,“ odgovori ravnatelj; „in ga tudi nimam. Bodite tako dobri in pridite jutri po denar.“ In odšli so. Ravnatelj javi to nekemu dobremu sotrudniku, ta svojemu prijatelju, ki zavzema visoko mesto v državni službi. Drugi dan je bilo že vse urejeno. Ni bilo treba plačati niti pare, oni trije častniki pa so dobili vsak po eno leto ječe, ker so baje brez vsakega dovoljenja to storili. Daleč smo prišli. Molite in priporočite Mehiko in Kubo v molitev dobrim osebam.

Letošnji misijonarji: g. Majcen, desno Kramar, levo Oravec (Slovak).

V duhu sem bil z vami na evharističnem kongresu. Žal, da radia nimamo. Povpraševali smo po njem, pa ga nikjer nismo mogli dobiti. Pripovedoval sem bil ljudem, kako slovenski narod lepo poje, kako lepo moli in bil prepričan, da bomo vse to slišali po radiu, ali žal, želja se nam ni izpolnila. Vsem pozdrav! Priporočam se vam v molitev.

Nace Ozmeč,
sal. misijonar.

Yunanfu, 25. 8. -35.

Velečastiti gospod inspektor!!

Včeraj ponoči sem prejel vaše cenjeno pismo, poslano mi z zračno pošto. Bog povrne velike žrtve, velikodušno radodarnost Vaše inspektorije. Dobim tedaj enega duhovnika, g. Majcena, in enega sobrata mizarja. Lepo je to; Bog naj Vaši inspektoriji povrne s številnimi in dobrimi poklici. Vsak misijonar mora dobiti 10 naslednikov v isti inspektoriji, katero je zapustil in se šel žrtvovati v misijone med pogane. Molim in bom molil v ta namen ter upam, da me bo dobri Bog uslišal. Iz srca se Vam zahvaljujem. Sam ne bi mogel vztrajati. Ledino orjem in tako sem preobložen z delom. Tu moram biti vse: arhitekt sem, zidar, mizar, ključavničar, tiskar, profesor, ravnatelj, inženir in elek-

trotehnik. Komaj sem se privadil nekoliko tukajšnjemu jeziku, me že silijo oblasti in posamezniki z raznimi podjetji, da moram poleg svojega silnega misijonskega posla opravljati še razna druga dela.

Vojaška oblast se pripravlja na nov boj zoper komuniste, ki se nahajajo sedaj nekje severno v Sečwanu. Mnogo, mnogo je dela izven pridigovanja in poučevanja verouka; tudi z izobraženci imam stika in bo Bog dal, da bom tudi te vjel v svojo misijonsko mrežo. Iz mnogih ozirrov je še tako misijonsko delo najbolj plodno, ker s takimi izobraženimi in bolj mogočnimi ljudmi lahko pridobimo večje skupine za sv. vero, zboljšamo naš misijonski položaj pred oblastmi in odstranimo pri važnih činiteljih mnogo škodljivih predsodkov glede

misijonskega delovanja na daljnem vzhodu. Štiri mesece je, kar sem tukaj in delam kar morem, da pripravim poslopje za otvoritev šole v mesecu septembru. Radi večjih tehničnih uslug, ki sem jih storil oblasti, sem že dosegel pravico javnosti naše šole. Primanjkuje mi samo osebja, ki ga tako željno pričakujem iz Evrope. Vi ste me močno potolažili s svojim pismom in jutri ga bom pokazal guvernerju in drugim oblastem, ki so interesirane na tem.

Dopisovanje moram urediti ponoči. Nekam še gre, čeprav smo tako revni. Kljub krizi vendar močno upam in pričakujem pomoči tudi iz domovine. Večni Oče jim bo bogat plačnik za miloščino, jaz pa darujem zanje svoje žrtve. Te naj veljajo posebno za vzgojo mladine, ki je glavni cilj v Yunanfu. Mnogo previdnosti je treba pri delu, upam pa močno, da bomo po enem letu imeli tudi tukaj močno katoliško akcijo in mladinske organizacije, da bo Cerkev lažje vršila svojo vsestransko kulturno delo. Z *Lolo* in *Meaoci* je večja težava, ker so zelo sovražni Kitajcem in niti v cerkev ne marajo, kjer so Kitajci. Lažje je tam, kjer so sami in ni prilike, da bi Kitajci prišli z njimi v dotiko. *Lolo* se čutijo mnogo višje od *Meaocev*, vendar v osveti in krvoločnosti nič ne zaostajajo za *Meaoci*, ki so še skoraj pravi divjaki. Misijonarji so jih spreobrnili že precejšnje število. Izmed *Lolo* imamo že tudi večje

Število duhovnikov domačinov, ki delujejo med svojimi. Meaoci so zato bolj težko dostopni, ker jim ne gre v glavo, da bi svoje barake — šotore zapustili in šli študirat. Mogoče bo v prihodnosti naš zavod v Yunanfu mogel kaj storiti tudi zanje v tem oziru.

Predragi gospod, tukaj je velikansko polje, primanjkuje pa delavcev. Pošiljate nam dva na pomoč. Naj bi ta dva potegnila za seboj še mnogo drugih.

Med tem ko izročam to pismo letalu, ki naj vam ga čim hitreje ponese v domovino, prosim sprejmite vdane pozdrave, kakor tudi vsi gg. sobratje in naše pridno in požrtvovalno sotrudišvo.

Jožef Kerec,
sal. misijonar.

Anton Hanželič, ki je odšel pred dvema letoma v misijone v južno Ameriko, je pisal, kako se mu tam godi. Pismo smo nekoliko pozno prejeli, zato vsaj nekaj iz njega. Naj sam pripoveduje:

V začetku je pač križ na tujem, ako jezika dobro ne znaš. Nastopiti pa je tako rekoč treba takoj. Tudi mene so vpregli in moral sem pridigati španski, čeprav mi je bil španski jezik res še skoro španska vas. Pa sem si moral beliti glavo in si napisati pridigo in jo sprva kar prebrati. Dela je tu zelo mnogo! Ob nedeljah in praznikih moram vedno imeti dve maši, za kar sem Bogu zelo hvaležen, da smem dvakrat na dan prejeti Jezusa.

S tukajšnjo deco je križ. Za cerkev in za dušo jim ni veliko mar. Treba je truda, da jih človek pripravi v cerkev. Notranjih v zavodu imamo malo. Zunanje pa vabim na vse načine, da jih privabim. Tako sem jim moral obljubiti, da bomo šli na izlet k morju, k Atlantiku, eno dobro uro z avtomobilom. Določeni dan smo v resnici tudi šli. Tja je še kako šlo, toda nazaj kar nismo mogli. V Porto Kolombija smo si marsikaj ogledali, tudi parnik „Virgi-

lio“, ki me je pripeljal čez ocean v te kraje. Poveljnik nam je dovolil, da smo si ga ogledali. Na njem smo našli tudi apostolskega nuncija, ki se je pravkar vkrcal na pot v Rim. Mene je že poznal, ker nas je obiskal v zavodu. Imena pa seveda kar ni mogel izgovoriti, kmalu bi si bil jezik polomil. Tudi tukajšnji prebivalci si ga ne morejo zapomniti ne izgovoriti. Kličejo me le „padre Antonio“, tisti, ki se zanimajo za mojo malenkost.

V pristanišču smo se kopali, tudi jaz sem moral v vodo s fanti že radi nadzorstva. Voda je bila zjutraj še nekoliko mrzla, čeprav ne tako kakor so vaše vode poleti. Voda nas je precej zdelala, da nam je kosilo kaj dišalo. Popoldne smo morali seveda spet v vodo, saj ti naši ljudje ne vzdržijo drugače. Nazaj grede pa smo imeli smolo. Kar vsi avtomobili so se puntali, zlasti tisti, na katerem nas je bilo največ. Zmanjkalo je vode in bencina. Ostali smo sredi ceste. Vodo smo že kako dobili, toda bencina ni bilo blizu, kako uro daleč je bilo treba poslati ponj. Nekaj smo ga dobili, pa ga je spet zmanjkalo preden smo prišli domov. K sreči nas je prehitela druga naša skupina in je doma v Barankilji povedala, da ne moremo naprej. Poslali so nasproti drug avtomobil. Pri tej priliki bi mi bilo kmalu vsa rebra potrlo. Ko sem urejeval krog avtobusa, sem se znašel med onim, ki nas je prišel iskat in med prvim, ki smo ga zapuščali. Prednji se je začel umikati in me je pritisnil k onemu, ki je obstal. Kriknil sem in to me je rešilo, drugače bi bilo najbrže po meni.

Še dolgo sem se moral z arniko mazati, ker me je precej bolelo, pa radi premnoga dela še na to ni bilo časa misliti.

Dela je res veliko pa trdo je. Tukajšnji ljudje, vsaj nekateri, se kar ne marajo nič omehčati za krščansko življenje in hočejo ostati brezverci. Molite, da se tudi ti spreobrnejo! — Pa še drugič kaj.

Anton Hanželič,
sal. misijonar.

Po salezijanskem svetu

Dragoceni spomini

Ko je don Bosko govoril o cerkvi Marije Pomočnice v Turinu, je dejal in tudi zapisal: Vsaka opeka in vsak kamen tega svetega poslopja je spomin na milost, na

dobroto, ki jo je podelila Marija Pomočnica, nebeška kraljica.

Ko so se sedaj don Boskovi nasledniki lotili lepega, pa težavnega dela, da povečajo svetišče, ker je postalo vse premajhno, so hoteli, da bi se ves material,

ki so ga dobili pri razdiranju, porabil za za povečavo, kar bo pa novega treba, se bo dokupilo. Pa kakor je don Bosko že l. 1844. videl veliko svetišče, ko še niti sledu ni bilo po njem, taka bo v resnici zdaj ta bazilika Marije Pomočnice. Kakor nekdanj za don Boskovih časov, tako bo tudi sedaj vsak kamen, vsaka opeka pričala o milosti, ki jo je podelila Marija Pomočnica.

Okrog cerkve, tam pri zakristiji za baziliko so podpirali granitni stebri streho nad hodnikom. Zdaj so jih morali odstraniti. Kolikokrat je don Bosko oko gledalo na nje; velikim dogodkom so bili priča. Zdaj gredo proč, ker se morajo umakniti Marijinemu domu, toda tudi te stare priče se morajo ohraniti. Razdelili jih bodo po don Boskovih zavodih. Prvega je vzela vrhovna predstojnica Hčera Marije Pomočnice in ga postavila v mestecu Arinjano, blizu Kjeri, na dvorišču zavoda, kjer se naše sestre pripravljajo za misijone.

Drugi steber je poromal na don Boskov rojstni dom v Beki, kjer se je pred kratkim ustanovil misijonski salez. zavod.

Na razpolago je še trideset stebrov. Dali jih bodo tistim, ki bodo prispevali za razširitev Marijinega svetišča.

Nov salezijanski škof

Sveti oče je imenoval novega salezijanskega škofa v Pampeloni na Španskem. Novi škof Olaechea y Lozago je že od l. 1904 v salezijanski družbi. Vršil je posle inspektorja, ravnatelja, potem pa ga je papež imenoval za vizitatorja semenišč v Sevilji, Valenciji in Granadi (1933), letos pa za škofa. Posvečen je bil meseca oktobra v madridski stolnici. Listi so z veseljem naznanili, da je to prvi španski salezijanec, ki je imenovan za škofa.

Zelimo mu mnogo uspeha v njegovem pastirskem delovanju!

Lep zgled katoliške akcije

V Srednji Ameriki (Kosta Rika) že dve leti vodi naš bivši gojenec sam svoj oratorij prav pristno po don Boskovem duhu. Zbral je dečke mesta Alajuela in četudi še nima niti pedi zemlje za igre in drugo, si vendar pomaga, kakor si je pomagal naš svetnik, ko tudi ni imel kam s svojimi fanti. Salezijanci so komaj eno uro oddaljeni, pa radi pomanjkanja osebja ne morejo prevzeti vodstva, zato vodi oratorij kar sam. Imenoval ga je po don Boskovem gojencu „Oratorij Mihaela Ma-

gone“. Vodi ga pa prav tako, kakor se to vrši v salezijanskih oratorijih. V soboto popoldne zbere svoje paglavčke, jih pelje v cerkev očetov redemptoristov k spovedi, potem se zvečer domenijo, kako bo naslednji dan, ker morajo vsako nedeljo posebej misliti na to, kje se bodo našli in prebili v veseli zabavi. Zjutraj ob šestih imajo v stolnici sv. mašo s primernim kratkim nagovorom, nato gredo domov k zajtrku, popoldne pa se spet zberejo k raznim sestankom posameznih odsekov in h krščanskemu nauku. Naš požrtvovalni bivši gojenec ima mnogo skrbi s tem oratorijem, ki tako rekoč res nima nič, niti prostora, pa vendar gre naprej, kakor je šlo don Bosku, in neverjetno dobrega stori s tem zlasti predmestni mladini. Vsi od kraja odobravajo njegovo delo, ki ga vrši med mladino. Ali ni to najpristnejša katoliška akcija?

Salez. škof mons. Kemin odlikovan

Salezijanski škof mons. Komin (Comin) je prejel od predsednika ekvatorske republike najvišje odlikovanje za velike zasluge, ki so jih salezijanski misijonarji izkazali previvalcem ondotojnega kraja.

Slovesnost se je vršila v mestnem domu v Kuenki 7. julija t. l. V pričo sosveta je sam predsednik republike pripel zaslužnemu dostojanstveniku najvišje odlikovanje. Poleg škofa je odlikoval še dva salezijanska duhovnika za njih požrtvovalno delo.

Mons. Komin se je pristrčno zahvalil za izkazano priznanje don Boskovim sinovom in je dejal, da jim bo to le v spodbudo, da še z večjo vnemo delujejo v don Boskovem duhu v čast božjo in za blagor ekvatorske domovine.

Predloženi kos marmorja

Pred par meseci so odkrhnili v kamnolomu v Karari velik kos marmorja, ki tehta 65 ton (65.000 kg). Spravljajo ga s hriba in ga bodo prepeljali v Rim v delavnico slavnega akademskega kiparja Kanonika, ki je že izklesal krasen kip Benedikta XV.

Iz tega velikega kosa marmorja bo kipar ustvaril don Boskov kip, ki ga bodo že oktobra postavili v vdolbino nad znamenitim kipom v cerkvi sv. Petra v Rimu. Vsak ustanovitelj ima tam svoj kip, tako ga bo imel tudi don Bosko. Predstavljal pa bo troje oseb: v sredi don Boska, na eni strani Dominika Savija, ki bo morda kmalu dohitel svojega očeta v časti ol-

tarjev, na drugi pa podobo mladega Indijanca, sina indijanskega poglavarja. Prišel je v Rim študirat, pa je še mladega pobrala smrt. Posrečena je misel in izbor. Na eni strani sad njegove vzgoje, sveti mladenič, na drugi pa simbol misijonskega dela don Boskovih sinov.

Omembe vredna je tale okoliščina. Preden so delavci začeli z delom nad tem kosom marmorja, so zmolili očenaš, da bi se jim podjetje posrečilo in da bi celega spravili do Rima. Njih molitev je bila uslišana.

Prva Don Boskova cerkev

na Angleškem

Poleg misijonišča v Šrigleju, v središču Angleške, bodo postavili vzgojitelju mladine don Bosku prvo cerkev. Posvečena bo velikemu apostolu, ob katerem se bodo ogrevali za misijonsko delo bodoči apostoli evangelija. Cerkev bo sezidana v romanskem slogu. 16. junija, na praznik presv. Trojice, so že blagoslovili temeljni kamen. Posvetitve se je udeležilo veliko število občinstva.

Nazaret

Menda nikjer na svetu ni bilo takega praznika kakor v Nazaretu, da bi bili kar v treh obredih opravili cerkvene slovesnosti. Tu so jih! in sicer v maronitskem, grškem in latinskem.

V četrtek 28. marca je bila napovedana slovesnost v cerkvi Jezusa mladeniča v Nazaretu. Povabili so vso mestno mladino brez razlike veroizpovedi. Nazaret šteje 9000 prebivalcev, med temi je 2500 katoličanov. Ono jutro pa se je v cerkvi nabralo kakih tisoč mladine: katoliške, pravoslavne in muslimanske vere. Pred nedavno preteklim časom bi se bilo zdelo to neverjetno in neprimerno, danes pa se zdi tako zelo umestno, saj je čisto prav, da tudi drugoverci slišijo kako dobro besedo, ki bo lahko pod vplivom Sv. Duha obrodila dober sad. Izmed 1000 mladine je kakih 400 katoličanov pristopilo k sv. obhajilu, da prejmejo v ljubeče srce svojega rojaka, ki je nekoč hodil prav po teh ulicah, kakor oni danes. Krasen kip Jezusa Mladeniča se je smehljal svojim rojakom raz oltar in Jezus je bil neizrečeno vesel, da so ti tako njegovi, čeprav je nekoč od njihovih pradedov doživel bridko razočaranje. Hoteli so ga vreči raz pečino, ker jim je prinesel blagovest, in je moral z žalostjo reči, da nihče ni prerok v svoji domovini.

Naslednji dan se je izvršila slovesnost po maronitskem obredu — vsa v petju in kajenju. V soboto so grko-katoliki opravili slovesnost. Nadškof Galileje je opravil svete obrede. Dolgo so trajali ti obredi, kakor grški sploh, pa so bili kaj zajemljivi. Raznolikost v obredih in udeležba vernikov pri presv. daritvi, kakor na primer velika procesija pred darovanjem do obhajila pod obema podobama in nenaden kar utrgan zaključek obredov po obhajilu, vse to napravi na človeka nenavaden vtis.

Ta dan je iz Ezdrelonske doline planil hud vihar, ki je v trenutku potrgal vse nakitje, ki so se z njim trudili ves teden.

Pa še ni bilo sv. maše konec, ko je vihar oddivjal. Zdelo se je, kakor da ga je peklo povzročilo iz zavisti radi prelepih slovesnosti. Don Bosku je hudobec tako večkrat nagajal, pa še zdaj ne da miru.

V nedeljo je bila velika slovesnost, ki se je opravila po latinskem obredu. Tudi sonce je ta dan še lepše svetilo, saj je bilo po nevihti. Zlati žarki so lili skozi velika okna v Jezusovo baziliko.

Prekrasno je bilo tudi petje latinske maše.

Popoldne pa je takoj po končanih cerkvenih obredih sledila zabava na dvorišču. Naši gojenci so predvajali gimnastične vaje ob spremljavi naše godbe iz Haife. Ko je zapadla noč, se je ves grič svetil kakor v eni sami luči. Ves zavod in cerkev sta bila lepo razsvetljena, da je žar šel daleč tja do Karmelskih gorá. V galilejskem mestu je bilo svetlo kakor na betlehemske poljanah ono prvo božično noč.

Don Boskov praznik v Nazaretu je bila lepa manifestacija apostolu mladine, ki jo je tako rad izročal nebeškemu Prijatelju, da jo upodobi po sebi.

Prvi duhovnik pilot v Argentini

Letala se vedno bolj uveljavljajo ne samo vojaška, ampak tudi potniška. Saj je že Ljubljana zvezana z zračno vožnjo s Sušakom in Zagrebom. Po drugih krajih je še mnogo bolj razvito to prometno sredstvo, da celo avtomobil spodriva. Kako je na primer v misijonih potrebno letalo, kjer so nepregledne dalje in porabi misijonar toliko dragocenega časa, preden pride k svojim ovčicam. Avtomobil je že močno odpomogel, toda povsod z avtom tudi ni mogoče, dočim letalu ni druge ovire kot vihar ali premočan veter in ni navezan na nobeno pot ne cesto. Ni se mu treba prerivati skozi deviške gozdove, ker

jih gladko preleti kot ptica pod nebom. Zato se misijonarji že resno bavijo z mislijo, da bi si oskrbeli letala in tako laže vršili svojo apostolsko službo. In res, v Argentini je salezijanski duhovnik pravkar napravil izpit na letališču Rivadavia.

Res, da ni vsak za to, pa vendar se jih bo vedno našlo tudi med misijonarji, ki se bodo drznili z letalom v zračne višave. Za koliko bo olajšano delo in koliko časa bo prihranjenega z dolgo potjo po brez-krajnih stepah, ki jim nikdar ni konca.

Skromna stoletnica

Letos 25. oktobra je minulo 100 let, kar je naš veliki apostol don Bosko oblekel duhovsko obleko. Ko se je odločil, da stopi v semenišče, je bil preoblečen, toda vse to so mu morali kupiti dobri ljudje, sam ni prav nič imel. Talar mu je blagoslovil njegov župnik v Kastelnuovo. Slavnostni govor je imela za to priliko — njegova mati. Ko sta bila sama, je pristopila k njemu, pogledala mu globoko v oči in mu dejala besede, ki don Bosku niso šle iz spomina niti na smrtni postelji. Tako mu je dejala: „Dragi moj Janez! Zdaj si oblekel talar (duhovsko suktnjo). Lahko si misliš, kakšna čustva in kakšno veselje me navdaja ob tem dnevu, toda na nekaj te opozorim: zapomni si dobro, da obleka ne dela človeka, ampak krepostno življenje. Ako bi ti kdaj prišel dvom, kar Bog ne daj, o tvojem poklicu, te rotim, ne onečasti te obleke, ampak sleci jo rajši, ker mi je ljubše, da si mi skromen kmetič kot zanikern duhovnik. Ko si prišel na svet, sem te Mariji darovala; ko si šel študirat, sem ti spet priporočila kot tvojo prvo misel — pobožnost do Marije; zdaj pa te prosim, da si odslej ves njen. Rad imej tiste, ki njo ljubijo, in ako kdaj postaneš duhovnik, postani apostol pobožnosti do Marije!“

Obstala je, bila je ginjena. Tudi sin si je brisal vroče solze.

Pomenbna petindvajsetletnica

Salezijanska knjigarna SEI v Turinu obhaja letos petindvajsetletnico svojega obstoja. To je don Boskova knjigarna, preurejena po modernih zahtevah. Ustanovil jo je naš pok. višji predstojnik Filip Rinaldi. Njen glavni sedež je v Turinu. Ob njej je tudi popolnoma moderno opremljena tiskarna in kamnotisk. Don Bosko je hotel že za svojih časov imeti v svoji tiskarni najmodernejše stroje.

Knjigarna ima pet podružnic po večjih italijanskih mestih. Izdaja 14 katoliških listov, med temi se tiskajo v Turinu Salejanska poročila v šestih jezikih, Misijonska mladež v treh jezikih, poleg tega še leposlovne, modroslovne in zgodovinske časopise, kakor tudi mesečnik „Mladinska revija“, šolske knjige: italijanskega, grškega in latinskega slovstva z lepimi komentarji, igre, knjižice, samo da so vsaj trikrat obširnejše kakor naše, in še cela vrsta drugih knjig se tiska v tej prvi don Boskovi tiskarni. Knjigarna ima kratico SEI: Serenat Et Illuminat (Vedri in razsvetljuje), pravo ime pa ji je Societe Editrice Internazionale — mednarodna izdajateljska družba).

Za novo beatifikacijo

Vrhovni sosvet Hčera Marije Pomočnice je sklenil s privoljenjem vrhovnega predstojnika salezijancev nemudoma zaprositi, da se prične predpisani postopek za beatifikacijo sestre Magdalene Katarine Morano, hčere Marije Pomočnice, ki je umrla v sluhu svetosti 26. marca 1908. v Kataniji v Siciliji, kjer je bila provincijalka. Pri škofiji se je postopek že pričel.

Iz naših zavodov

Rakovnik

Po Malem Šmarnu je kar zaživelo v našem zavodu. Vračali so se lanski dijaki, prihajali smo novi in kamor pride dijak, prinese s seboj smeh in vrisk in veselje. Lani jih je bilo nekaj nad sto, letos pa se je gnezdece razširilo in sprejelo skoraj dvesto veselih in kričavih vrabičev iz Štajerske, Dolenjske, Gorenjske in Notranjske, z dežele in iz mesta. Par dni smo si ogledovali naše novo domovanje in se čudili krasni legi zavoda. Seveda smo večasi poškilili preko Golovca ali Krima proti domu in si na skrivnem otrli kako nedolžno solzico. A kmalu smo se morali poglobiti v knjige ter si naprtiti jarem dnevnega reda. Pa je prijeten ta jarem, saj se tako lepo vrsti delo in jelo, molitev z zabavo. O delu vam nič ne povem, saj veste, kakšno je: knjiga in glava — glava in knjiga, odlično — zadostno in v času največje smole tudi cvek, ki človeku obraz podaljša in potegne nos za par stopinj navzdol. To je „poezija“ tedna. Nedelje so pa vse drugačne.

Ze prvo nedeljo nas je obiskal „Abesinski možiček“. Ko bi ga vi videli, še danes bi se smejali. Prav majhen je bil, komaj pet pedi visok, a je resno modroval in nam dajal modre nasvete. In v cerkvi smo tisto nedeljo tako zapeli, da so mi še ves dan odmevale mile pesmice. Vsaka nedelja nas iznenadi ali s filmskim, oziroma skioptičnim predavanjem, ali z lepo gledališko predstavo.

V zavodu je letos še nekaj povsem novega: Imamo podružnico Glasbene matice. Nadarjenim dijakom je s tem dana zelo ugodna prilika, da se z malenkostno žrtvijo učijo igranja na klavir ali vijolino. Vsak teden nas izprašujejo mojstri s konservatorija in na koncu leta dobimo državno spričevalo. To bomo muzicirali! Kdor bi pa ujel v šoli kak cvek, se mu pa naloži post od glasbe tako dolgo, dokler se ne spravi zopet na pravo pot.

In še mnogo bi napisal, na primer, kako smo obhajali god g. svetnika, kako se pripravljamo na godovanje g. ravnatelja, kako smo nabirali po Golovcu kostanj. Poglejte nas na sliki. Tisti v sredini z vencem kostanja okrog glave, ki se tako lepo smeje, sem jaz, nagajivi prleški Lacek.

Ko bo zapadel prvi sneg - pršič, pa vas vabimo, da se pridete sankat in smučat z nami. To bo veselo! Torej na svidenje!

V nedeljo 27. oktobra pa smo tudi pri nas imeli preobleko v spomin na stoletnico don Boskove preobleke. Joj, to smo gledali, saj še nikoli na svetu nismo videli kaj takega. Lepo kravato so dijaku vzeli in izlikan ovratnik, pa še jopič so mu slekli, potem pa mu nadeli lepo črno haljo, da ga ni bilo več skoraj spoznati, in še biret so mu dejali na glavo. Kar v trenutku se je iz dijaka prelevil v gospoda. Tudi mene je začelo mikati, češ, kaj pa, ko bi tudi jaz kaj takega doživel!

Zdaj mi pa nekaj časa kar mir dajte, božič je blizu in spričevala tudi. Če „fajfo“ dobim, se utegne zgoditi, da še domov ne bom smel. Bom pa drugič povedal, kako je bilo.

Za razvedrilo na Golovcu.

Zveza bivših gojencev

Dragi tovariši!

Letošnji občni zbor se je vršil na Rakovniku na nedeljo dne 15. 9. Ob 9. uri je bila skupna sv. maša ter se je več tovarišev udeležilo tudi skupnega sv. obhajila. Zelo lepo je bilo slišati, ko so vsi tovariši sv. mašo recitali, kar je vodil tovariš g. Pleničar. Sv. mašo je daroval preč. g. ravnatelj. Nato je bil takoj otvorjen občni zbor, katerega se je udeležilo 48 tovarišev. Par se jih je opravičilo pismeno, nekaj pa ustmeno. Pozdravno brzojavko je poslal iz Beograda tovariš Tršinar.

Občni zbor je v slogi prav lepo potekel na veliko veselje celokupnega odbora, posebno pa še preč. g. ravnatelja. Vladalo je splošno razumevanje. Pri poročilih je

tovariš predsednik omenil najvažnejše vesti in dogodke, ki so se v teku leta izvršili, tovariš tajnik je podal podrobno poročilo o delovanju, tovariš blagajnik pa o stanju blagajne, ki je pa na žalost precej šibka. Zato bi bilo želeti, da vsi oni člani, ki količkaj zmorejo, izpolnijo svojo dolžnost ter poravnajo članarino.

Referat, ki je vse splošno zelo ugajal, je imel tovariš dr. Bajc.

Pri slučajnostih se je razvila debata, kako poživiti Zvezo, ter je bil podan predlog, da se ponovno po Vestniku povabijo vsi bivši gojenci in oratorijanci in tudi oni, ki še niso včlanjeni, da se v Zvezo vpišejo. Zato naprošam vse tovariše, ki še niste včlanjeni, storite to čimprej z dopisnico, vsi oni pa, ki ste že včlanjeni, a ste morda bivališče spremenili, javite to istotako z dopisnico, da boste v redu dobivali Vestnik ter tudi vsa ostala obvestila.

Po zborovanju je bilo skupno slikanje in skupno kosilo. Razpoloženje je bilo kar najbolj pristrčno. Želeti bi bilo, da bi se vsaj trikrat na leto tako sešli.

Imeli bomo sedaj otvorjen tudi poštno čekovni račun ter bo vsakemu članu dana možnost, istega se poslužiti pri nakazovanju članarine ali kakega daru. Samo treba bo napraviti opombo: „Za Zvezo“.

Pozdrave vsem

predsednik.

Radna

Kako je pri nas, vprašujete?

Vse v najlepšem redu. Življenje nam poteka srečno in mirno. Zlasti tisti, ki smo v novicijatu, smo res kakor v vrču božjem. Naši predstojniki skrbijo za nas, da bolj ne morejo. Sicer mi v novicijatu ubiramo šele prve stopinje za našim velikim očetom don Boskom in ne delamo si nikakih utvar, da bo marsikdaj treba tudi po trnju za njim. Pa nič nas to ne plaši. Kje pa trnja ni? V življenju povsod. Še vsaka roža ima svoj trn.

V novicijatu se človeku začne razgrinjati čisto drugačno obzorje, kakršnega prej morda niti slutil ni. Spoznavati nam pomaga naš g. voditelj ustroj salezijanske družbe in nas navdušuje za njene ideale.

Kakor v veliki družini živimo, čisto po domače, kakor je don Bosko hotel. Razume se, da nam privoščijo tudi zdravega razvedrila, kakršnega mlad človek tudi potrebuje. Neko popoldne so nas povabili v gorice nad grozdje. Kakor da so se vrabci v jati zagnali med trsje! Tudi

klopotci nas niso prestrašili, čeprav so peli svojo enakomerno pesem, zdaj počasneje, zdaj hitreje. Takih gostov tudi še oni niso videli. — Drugič smo šli nad kostanj, ki ga je tu v okolici v izobilju. Seljakov oče s Konjskega nad Radno so nas učili, kako se peče okusen kostanj, kdaj je namreč ravno pravljen, da ni premalo pečen pa tudi prismojen da ni.

Toda nas je navdajala še vse drugačna misel, ki nam je širila mlada prsa — misel na preobleko. Ta dan je pri nas posebno slovesen. Kaj bi pa ne bil? Nič več kravate, nič več ni jopiča, mesto njih dolga črna suknja - talar in lep ovrtnik, ki se samo za vratom zapne.

Nekaj naših tovarišev se je razbeglo na vse strani po zavodih, kajti letos je pravkar minulo sto let, kar je don Bosko oblekel talar, zato so po vseh zavodih hoteli obnoviti spomin na oni dan.

Povedali so nam, da nas oblačijo v novega človeka, posebno še, da pozabimo na posvetnost in mislimo le, kako bi najlepše Bogu služili v tem poklicu, v katerega nas je poklical. To ni naša praznična obleka, so dejali, to je delavna obleka, kakor se preobleče delavec, ko gre na delo.

Godbe tudi ne zanemarjamo, saj bi brez godbe in brez petja ne bil don Boskov zavod! Kdor ima le količkaj volje pa tudi nekaj posluha, je prijel za kako godalo; za trobento, za gosli, za klarinet, da bo spet v kratkem, tako upamo, v našem zatišju prav lepo svirala godba, kakor je že marsikdaj.

Misijonska misel je med nami kaj živa. Skoraj vsako leto gre kdo iz naših vrst v daljne misijonske kraje. Tudi letos je šel sobrat pomočnik v misijone v Indijo, eden pa v Turin, da se tam pripravi na misijonsko delo. Naši kleriki so na misijonsko nedeljo pohiteli v Krško z lepo misijonsko igro „Ob sinji reki“, da so tudi med ondodnim prebivalstvom vzbudili zanimanje za misijone, zlasti pa še, ker je prav njihov rojak g. Majcen letos odšel g. Kerecu na pomoč v južno Kitajsko. Sklenjeno je bilo, da bo šel čisti dobiček od igre v to, da vsaj nekoliko krijemo potne stroške g. Majcenu, ki jadra v misijone. Čistega je bilo 500 Din, kar je znamenje, da so se Krščani z zanimanjem odzvali vabilu.

Vsem blagim sotrudnikom in sotrudnicam, ki nas posredno ali neposredno podpirajo, pristrčen Bog plačaj! Za nje bodo veljale tudi molitve tukajšnjega mladega salezijanskega naraščaja.

Milosti Marije Pomočnice

Moj mož je bil smrtno nevarno bolan. Vsi zdravniki, imel jih je šest, so obupali nad njim. Ves njih trud in vse njihovo prizadevanje je bilo zaman. Govorilo se je, da ima ledvičnega raka in da je smrt pri njem neizogibna. Vsa obupana sem se zatekla k Mariji POMOCNICI na Rakovnik. Iskreno sem jo prosila in vsa v zaupanju sem se obrnila do nje s temi besedami: „Ti edina poznaš mojo bol in Ti edina mi pred vsemi drugimi lahko pomagaš!“ Plačala sem več sv. maš in devetdnevnice.

In glej čudo! Moj mož je ozdravel. Bula, ki je bila le mišljen rak, se je predrla in zdravje se je vidno boljšalo. Vsi zdravniki so se čudili nenadnemu ozdravljenju. Ozdravila ga je sama Marija POMOCNICA. Čast, hvala in slava ji.

Vsem bolnikom in obupanim priporočam Marijo na Rakovniku! Plačajte sv. maše in devetdnevnice in gotovo boste uslišani, kakor sem bila tudi jaz! *Pavla Deisinger, trgovčeva soproga, Škofja Loka l. 1935.*

Javno se zahvaljujem Mariji Pomočnici, sv. Janezu Bosku in Dominiku Saviu za milost, ki sem jo od njih zadobila. Po njihovih priprošnjah sem dosegla vključ vsem zaprekam svoj tako zaželeni poklic. Posebne težave sem imela zaradi slabega zdravja. — Splošno domnevanje je bilo, da se me loteva neizprosna jetika. Obrnila sem se k Mariji Pom. in sv. don Bosku in bila sem uslišana. Zdravje se mi je toliko utrdilo, da sem lahko nemoteno sledila poklicu. Po preobleki sem bila izredno srečna. Življenje mi je potekalo tako mirno, brez težav, da sem bila mnenja: če bo šlo tako naprej, si pač ne bom zaslužila nebes; pa dobri Bog se me je usmilil s precejšnjo preizkušnjo. Morala sem na operacijo slepiča, ki je sicer dobro uspela, pač pa je ostala posledica, da sem imela še vedno visoko temperaturo. Po zdravniški izjavi sem bila spet osumljena tuberkuloze, in tako je bil moj dragi poklic zopet v nevarnosti. Tudi sedaj sem se zatekla k Njej, ki mi je vedno pomagala. Opravila sem devetdnevnicu k Mariji Pom. in sv. don Bosku, kakor so storili tudi in Rakovniku po mojem namenu. Že med devetdnevnicu je začela temperatura padati; s koncem devetdnevnice je padla na normalno, kjer je tudi ostala. Po ponovni

zdravniški preiskavi sem bila obveščena, da so moja pljuča v normalnem stanju. Tako sem po milosti Marije Pom. z drugimi sosestrami vred napravila redovne zaobljube.

Zatekajmo se torej v vseh zadevah, stiskah in nadlogah k Njej, pri kateri najde sleherna duša varno zavetje; k Njej, ki edina zna potolažiti trpeče srce! *Sestra Leopoldina Gnus, Slov. Bistrica.*

Prisrčna zahvala Mariji Pom. in sv. don Bosku in Mali Cvetki za uslišanje v veliki stiski. — Obljubili smo javno zahvalo v Vestniku, ako nam ozdravi otrok, ki je bil v smrtni nevarnosti. Ozdravljenje je prišlo nenadoma, da se je zdravnik samo čudil in si ni mogel raztolmačiti tega slučaja. — *Pegan Marija, Gaberje (Vipavsko).*

Iskrena hvala Mariji Pom. in sv. don Bosku za milostno pomoč. Moja sestra je imela pogostne živčne napade; včasih je postala čisto trda in onemogla in je pogosto padla v dalj časa trajajočo omedlevico. Zatekla sem se k Mariji Pom. in sv. don Bosku ter obljubila javno zahvalo v Vestniku, ako bom uslišana. In res, sestri se je nagloma zboljšalo in sedaj je popolnoma zdrava; napadi se nič več ne vračajo. *P. F., Ljubljana.*

Bila sem 5 mesecev zelo bolna; imela sem hudo vnetje odvodnice. Nič več nisem mogla hoditi. A s trdnim zaupanjem sem se zatekla k Mariji in sv. don Bosku. Pa ne zaman: komaj 5 dni sem opravljala molitev in že sem bila zdrava. Za veliko milost se hočem zahvaliti v Vestniku s tem, da javno povem, kako srečna sem sedaj, ko zopet lahko hodim v cerkev, ki je skoraj eno uro daleč. *M. T., Zalog pri Komendi.*

Tisočkrat ti hvala o Marija, da si me uslišala! Pretila mi je nevarna bolezen, v tej stiski sem se s prošnjo obrnila k Mariji ter ji obljubila javno zahvalo. Nisem prosila zastonj, danes se počutim popolnoma zdravo. — Še drugo zahvalo sem dolžna Mariji. Nekega večera smo izgubili otroka; bila je že trda noč, a otroka od nikoder ni bilo; iskali smo ga vsepovsod, a zaman; tedaj sem se spet zaupno zatekla k Mariji in ji obljubila zahvalo. Kmalu nato smo našli otroka. Prisrčna hvala Ti, o Marija. Prosim te še za naprej in trdno upam, da me boš vedno uslišala. *N. N., Planina pri Sevnici.*

Iskreno se zahvaljujem Mariji Pom. in sv. don Bosku in sv. Mali Tereziki, ker so me obvarovali smrtni nesreče. Vse je že zdvomilo nad mojim ozdravljenjem, a na priprošnje mojih nebeških zavetnikov sem zopet ozdravela. *F. Š., C.*

Bila sem v smrtni nevarnosti. V svoji stiski sem se zaupno obrnila k Mariji Pom. in sv. don Bosku ter sem obljubila zahvalo v Vestniku. Bila sem uslišana: vse se je srečno izteklo. S hvaležnim srcem izpolnjujem obljubo in prosim Marijo še nadaljnjega varstva. *Muhič Marija, Srednia vas (Draga).*

Iskreno se zahvaljujem Mariji Pom., sv. Janezu Bosku in sv. Mali Tereziki, da se je zboljšalo zdravje po obljubljeni zahvali v Vestniku meni in bolnemu otroku. Vsem, ki potrebujete pomoči, kličem: obrnite se zaupno k tem nebeškim zavetnikom in gotovo boste uslišani! *Žižek Gera, Zenik (Sv. Jurij ob Ščavnici).*

Srečno se zahvaljujem Mariji Pom., sv. don Bosku in Mali Cvetki za več uslišanih prošenj, za pomoč v raznih zadevah in za zboljšanje zdravja po opravljeni devetdnevnic. *Vučina Marija, Zenik (Sv. Jurij ob Ščavnici).*

Za srečen izid operacije se zahvaljuje Mariji Pom. *Eržen Anton* iz Češnjice (Železniki).

Prisrčno se zahvaljujem Mariji Pomočnici za srečno prestano operacijo in neštete druge milosti, ki mi jih je že večkrat izkazala. *Veronika Cigan, Črensoveci.*

Obljubila sem javno zahvalo Mariji Pom. in sv. don Bosku za dosego redovnega poklica neke osebe. In res, po čudovitih potih božje milosti je dotična oseba postala kmalu redovna sestra. Hvala Mariji Pom. in sv. don Bosku, ker sem trdno prepričana, da sta me ona uslišala, kot že mnogokrat v življenju. *A. G., S.*

Družina Demšarjeva iz Martin Vrha pri Železnikih se zahvaljuje Mariji in sv. don Bosku za srečo in blagoslov pri zidanju nove hiše; — *Čelik Franc*, (Poljane nad Skotjo Loko), se zahvaljuje Mariji Pom., sv. don Bosku in sv. Mali Tereziki za izredno pomoč, ki jo je prejel po opravljeni devetdnevnic; — *Jurman Milka* iz

Ljubljane se zahvaljuje Mariji Pom., don Bosku in Mali Cvetki za milostno pomoč v težki bolezni in za srečno prestano smrtno nevarno operacijo; — *Križnik Terezija*, (Sv. Jurij ob Taboru), se zahvaljuje Mariji in don Bosku za srečno prestano preiskušnjo; — *M. F.* iz Litije za dobljeno službo; — *Jeler Anica* iz Ledine pri Sevnici za več uslišanih prošenj; — *Lenassi Marija* iz Ljubljane za dvakratno uslišano prošnjo v bolezni; — *E. F.; Temlin* (Beltinci), za ozdravljenje smrtno nevarne bolezni.

Moja hčerka Pavla je bila hudo bolna in v smrtni nevarnosti. Marija jo je rešila, zato se ji javno zahvaljujem. *Košca Marija*, Rakek; — Več let sem bolehala zaradi noge in nobeno zdravilo mi ni nič pomagalo. Zatekla sem se k Mariji in sem ozdravela, zato ji izrekam tisočero zahvalo. *F. P., Velika Loka* pri Višnji gori. — Nadalje se zahvaljujejo Mariji Pom. in don Bosku za prejeto zdravje: *A. K., Štanga* pri Litiji; — *M. V., T. P.*; — *J. R., Sv. Vid* pri Begunjah; — *Babnik Frančiška*, Polica; — *J. S., Tomačevo*; — *Kuhar Slava*, Izakovec (Beltinci); — *Repič Ivana*, Vrhpolje na Vipavskem; — *Pohar Katarina*, Poljče pri Begunjah; — *Neimenovana*, Višnjagora. — Za uslišano prošnjo se zahvaljujejo še sledeči: *Riher A., Sromlje*; — *Knava Francka*, Ljubljana; — *Z. M., Stečna*; — *N. N.*

Po priprošnji sv. Janeza Boska

Zahvala don Bosku za ozdravljenje zlomljene roke *N. N.*; — *Neimenovana* iz Tržiča se zahvaljuje don Bosku za prejeto milost.

Iskrena hvala sv. don Bosku za več uslišanih prošenj. *Peternel Marianca*, Lučine (Gorenja vas).

Neka krščanska mati iz Belgije se zahvaljuje don Bosku, da je poklical njena dva sina k salezijancem. Eden je pred dvema letoma stopil v novicijat, drugi pa letos. Edina sta ji bila. „Zdaj,“ pravi sama v zahvali, „je moja sreča zvrhana, ker je moja žrtev popolna.“ Na njeno prošnjo se je ta milost objavila v francoskih salez. poročilih, tembolj, ker je don Bosko njeno družino neprestano in na očividni način podpiral. *M. Bergmans.*

Opominjamo, da priloženo polo don Boskovega življenjepisa skrbno shranite. Zato pazite da se ne zamaže ne raztrga in ne izgubi!

KAZALO ZA LETO 1935.

LETNIK XXXI.

RAZNOTEROSTI

Pismo vrhovnega predstojnika	1
II. Evharistični kongres	2
Obletnica	21
II. Evharistični kongres v Ljubljani	22
Odmevi iz Buenos Airesa	23
† Mons. Evgen Méderlet	36
Katoliškim vernikom v Jugoslaviji	41
Marija in Evharistija	43
Vzgoja in Evharistija	45
Kakor sončna luč	61
Don Bosko in Pij X.	64
Odmevi iz Lurda	65
Prvi vtisi z evharističnega kongresa	66
Kardinal - legat na Rakovniku	69
Ob zori	81
Sv. Janez Bosko ustanovitelj cerkva	82
Sv. Janez Bosko in Tibidabo na Španskem	84
Pomen don Boskovih oratorijev	85
Iz zarje dan	101
Petdesetletnica » zbirke salez. iger «	104

IZ NAŠIH MISIJONOV

Dva nova salezijanska mučenca	7
Assam - Indija	10
Iz Mandžurije	25
Makao - Kitajska	26
Sijam	27
Nov misijon za gobavce v Assamu	29
Misijon v Paragvajskem Čaku	29
Naša mučenca	31
Don Boskovo slavlje v Indiji	48
Salez. misijon v Krišnagarju	49
Japonska	50
Indija - Krišnagar	70
Japonska	71
Misijonarji širitelji civilizacije	87
Makas	89
Sijam - Dve novi postojanki	105
Slovesen vhod mons. Mathiasa v Madras	105
Brazilijska - Med Indijanci v Matto Grosso	106
<i>Paberki iz don Boskovega življenja</i>	26, 86
<i>Po salezijanskem svetu</i>	12, 35, 53, 72, 94

<i>Pisma misijonarjev</i>	10, 32, 51, 71, 90, 107
<i>Kotiček bivših gojencev</i>	15, 75, 115

IZ NAŠIH ZAVODOV

Rakovnik	37, 57, 73, 93, 114
Radna	37, 77, 97, 116
Kodeljevo	57, 97
Veržej	77

MILOSTI

Marije Pomočnice	19, 39, 56, 79, 99, 117
Sv. Janeza Boska	20, 39, 60, 80, 100
Cerkev sv. Terezike na Kodeljevem	17, 40, 58, 78, 98, 102

SLIKE

Don Bosko govori mladini o nebeškem kruhu	5
Don Bosko vidi v sanjah bodoče delo svojih sinov	8
Indijanec iz Vélikega gozda	9
Prvič v civilni obleki	10
Skupina salezijanskih misijonarjev	11
Cerkev sv. Štefana — Kafar Gamala	13
Orglje v cerkvi Marije Pomčnice na Rakovniku	16
Množica mladenk čaka na sv. obhajilo	23
V Buenos Airesu spovedujejo kar na pločnikih	24
Makao : Don Boskov kip neso v slovesnem sprevodu	27
Preprosta kočja umorjenih misijonarjev	30
Misijonarja Fuchs in Sačiloti med dvema » kameradas «	31
Radniški oratorji ob svoji desetletnici	38
Gosp. Kerec sprejema papeževega legata mons. Zamina	52
Nj. Em. kard. Dr. August Hlond, papežev legat na II. jugoslovanskem evharističnem kongresu	55
Najmanjši iz našega oratorija na Rakovniku	57
Notranjščina cerkve sv. Terezike	58
Kardinal legat pred svetiščem Marije Pomočnice	68

Kip Marije Pomočnice v procesiji	73	G. Kerec na ulici v Junnanfu	92
Belo oblečene deklice spremljajo Marijo	74	Miyazaki: Hčere Marije Pomočnice z učenkami	93
Marija se vrača	75	Oratorijanci s svojimi mamami ob priliki Materinskega dne	95
Letošnji salezijanski novomašniki	76	Naši in celovski nogometaši	95
Družba Jezusa mladeniča v Veržeju	77	† Ivan Elsner	
Prezbiterij bazilike Marije Pomočnice v Turinu v razvalinah	83	Cerkev sv. Terezike na Kodeljevem	103
Barcelona : Svetišče « Tibidabo »	84	Mladinski dom. Temelji za cerkev sv. Male Terezike	104
Kip Srca Jezusovega in don Boska na « Tibidabo »	85	Letošnji misijonarji: gg. Majcen, Kramar in Oravec	110
Nad 8 m visok kip Srca Jezusovega		Za razvedrilo na Golovcu	115
G. Kerec pred Konfucijevim templjem v Junnanfu	91		

BOŽIČNE RAZGLEDNICE

Tudi letos bomo izdali božične razglednice. To pot pa čisto svojevrstne: barvne posnetke po slikah na steklu, ki so pristno narodno blago naših domačih starih umetnikov.

Čas je že, da pometemo z judovskim nekrščanskim šundom, ki je zadnja leta čisto preplaval naše kraje. Prav nič krščanskega ni bilo zaslediti na njih. Tudi to je bilo v načrtu svobodomiselnih razdiralcev našega verskega življenja. Prav v odpor proti temu smo pričeli izdajati razglednice s krščansko mislijo, ki je primerna za naše svete praznike.

Tudi s tem lahko vršite lep apostolat, da razširjate pristno krščansko stvar in domače blago. Židovske spake pa odločno zavračajte. Tudi v tem se mora izkazati Katoliška akcija. Cena je nizka; ako naročite vsaj 10 razglednic, jih dobite po 0.80 Din, na drobno so pa po 1 Din. Tudi lanska izdaja (6 slik iz Jezuščkovega življenja) je še v zalogi. Te razglednice so vsem prav ugajale.

Pričakujemo zlasti od sotrudnic-pospeševalk večjega naročila.

Dragi nam sotrudniki in sotrudnice! Saj ne boste hudi, kaj ne da ne, ko boste zagledali položnico poleg redne priloge. Ne pošiljali bi vam je, ko bi bili sami kos izdatkom, pa nas letno toliko stané papir iu tisk, da smo res prisiljeni prositi za kak prispevek za Vestnik. Letni strošek za vsako številko znese gotovo enega „kovača“. Prosimo, da ne smatrate tega za terjatev, ampak samo za toplo prošnjo; za pomoč vam bomo iz srca hvaležni. Ako je kdo že poslal za Vestnik, naj pa položnico spravi za drugo priliko.

Priporočamo se, da nas gotovo obvestite, ko je kakšen znan Vam sotrudnik ali sotrudnica zbolela, oziroma umrla, da čimprej opravimo molitve zanjo.

Ako spremenite svoj naslov, nas blagovolite obvestiti; pa tudi napišite svoj prejšnji naslov, da ga tu črtamo. Tako se izognemo marsikateri nepriliki.

Ako kdo prejema dva Vestnika, naj nam sporoči, oziroma, naj ga pošlje nazaj s pripombo „odveč“ na ovitku.

SALEZIJANSKI VESTNIK izhaja dvomesečno. Letno stane 10.— Din. Izdajatelj: Salezijanski inšpektorat v Ljubljani na Rakovniku. — Odgovoren za salez. inšpektorat in salez. tiskarno Alfonz Pavel. — Uredil dr. Franjo Knific.

KNJIŽICE

Vsak čas bo minilo dve leti, kar izhajajo naše „Knjižice“. Le Bogu je znano, koliko so že dobrega storile. Z besedo si človek marsikdaj ne upa do bližnjega, čeprav bi bil potreben opozorila ali pouka, s knjižico pa do vsakega lahko prideš. Knjižica se nič ne sramuje vsakemu povedati resnico v obraz. Pa še nekaj je res: v današnjem času si ljudje dopolnjujejo svojo izobrazbo ob predavanjih in ob malih brošuricah, oziroma knjižicah, ki jim v lahki umljivi obliki podajajo zaokroženo celoto o določenem predmetu. Ljudje nimajo denarja za debele knjige niti časa za proučevanje obširnejših spisov pa tudi mnogokrat potrebnega predznanja ni. Naše „Knjižice“ pa vsem tem nedostatkom odpomorejo. Kratke so, zajemljive, z zaokroženo celoto, poljudno pisane, da jih vsak šolarček lahko razume, pa tudi zrelemu človeku niso dolgočasne, naspotno, rastoče zanimanje kaže, da so se „Knjižice“ našim čitateljem že močno priljubile. In prav je tako! Pa je še vse premalo. Danes je tisk velesila, in kdor razširja dobre knjige in knjižice,

vrši prvovrstno apostolsko delo. Zlasti primerno bi bilo, ko bi se katoliška akcija v vsakem kraju zavzela za to, da širi prekristno čtivo. Primernejšega pa ni, kot so razni listi in naše „Knjižice“. Upamo si celo trditi, da so naše „Knjižice“ duhovnim pastirjem v veliko pomoč, saj pomagajo pri pouku ljudstva in navajajo k pogostnemu prejemanju sv. zakramentov. Dvigajo katoliško zavest povsod, kjerkoli jih sprejmejo. Dosti je pregledati seznam knjižic, ki ga najdeš na ovitku vsake knjižice, pa boš videl, koliko je med njimi prekristnih, če že ne vse.

Sezite po njih, pa boste videli, koliko duhovne koristi vam bodo prinesle, pa tudi pripomogle k vaši izobrazbi. Bodite tudi vi apostoli z razširjanjem dobrega tiska! Koliko dobrega boste mnogim storili, ako preskrbite na primer naslednjo knjižico o verskem nauku in o svetih zgodbah, ki so pravkar izšle. V kratkih straneh je pregledno podana vsa zgodovina človeštva od začetka do danes, za lažje umevanje pa je prepletena z mnogimi stvarnimi pojasnili.

„VERSKI NAUK“

Odgovor iz katekizma se glasi, da je vera zato neobhodno k zveličanju potrebna, ker brez nje ne moremo spoznati svojega namena in se torej brez nje tudi zveličati ne moremo.

Na pobudo dušnih pastirjev smo med našimi rednimi izdajami „Knjižic“ izdali tudi knjižico „Verski nauk“. To je nekak mali katekizem, ki ti v čisto preprostih besedah razloži najpotrebnejši, za zveličanje neizogibno potreben verski nauk.

„Brez vere ni mogoče biti Bogu všeč“, pravi sv. Pavel (Hebr 11, 6). Zato knjižica govori v uvodu o veri, namreč kaj je vera, da je potrebna živa vera, in kakšna je prava vera. — V drugem oddelku je govor o Bogu, našem poslednjem namenu. Najprej kaj je Bog, potem o presveti Trojici, o učlovečenju, o odrešenju. — Nauk o božjih stvareh, kakor o svetu, o človeku, o duši in duhovih. — Nauk o poslednjih rečeh: o smrti, sodbi, nebesih, peklju, vica in predpeklju. — Nauk o Cerkvi: Kaj je Cerkev, o njeni učeniški službi, o posvečevalni službi, o njeni oblasti, o občestvu svetnikov.

II. del govori o verskih zapovedih, božjih in cerkvenih. III. del o milosti božji, o krepostih, o grehu, njega vrstah in o odpuščanju. Podaja tudi kratek nauk o pomočkih k zveličanju, kakor o zakramentih, o molitvi. Kot zaključek pa so nekatere najpotrebnejše molitve, ki jih mora vsak kristjan ne samo znati, ampak tudi vsak dan moliti.

Vse to v kratkih 32 straneh in samo za en dinar. Taka knjižica je zaklad, je lahko marsikomu ključ do nebes. Za en dinar si ga kupiš! Ali se ti zdi škoda za tako potreben pouk dati en dinar? Pa „Knjižicam“ ne gre za tisti dinar, njim gre za to, da ti pomagajo k zveličanju, samo ta namen imajo in nobenega drugega.

Kupi si to dragoceno knjižico, proučuj jo in ravnaj se po njenih naukih, pa boš videl, kako boš nekoč sam sebi hvaležen, da nisi zanemaril lepe prilike.

Sotrudniki in sotrudnice, ki imate med prvimi svojimi nameni tudi tega, da pomagate bližnjemu k zveličanju, poskrbite, da dobe „Verski nauk“ vsi vaši znanci!

V ZVELIČARJEVI ŠOLI

II. DEL

Pravkar je izšel drugi del knjige „V Zveličarjevi šoli“. Prvi del te prekorientne knjižice je našel lep odmev in so pridno segali po njej. Zdaj je izšel drugi del, ki ga že mnogi nestrpno pričakujejo. Vodil te bo po najkrajši poti k Zveličarju. Kje se boš pač več naučil, kar ti je potrebno za zveličanje tvoje duše, kakor pa pri samem Učeniku bogoljubnega življenja? Mártina sestra Marija je sedla k nogam Učeničkovim in ga poslušala, da je na vse drugo pozabila, tako lep je bil njegov nauk. Judovsko ljudstvo je zatrjevalo, da še nihče ni tako govoril kot On. Tu v tej knjižici ti govori On sam in te vabi na pot v boljše življenje. Kdor ima že prvi del, ne sme biti brez drugega. Sicer je pa tako gotovo, tudi brez posebnega priporočila, da kdor si je omislil in prebral prvi del te zlate knjižice, bo hotel imeti tudi drugi del. Cena knjižici je 5 Din za sotrudnike 4 Din.

PRI BOŽJEM SRCU

Prva izdaja tega prelepega molitvenika je že davno pošla. Tiskanega je bilo nad 5.000 izvodov, pa je v enem samem dobrem letu pošla vsa izdaja. To dejstvo samo je že zadostno priporočilo, da mora biti molitvenik nekaj izrednega. Zdaj že vse mesece, kar ga več ni, neprestano prihajajo naročila, pa žal, da še zaenkrat nismo mogli ustreči cenjenim naročnikom. Pripravlja se druga izdaja, ki bo še nekoliko izpopolnjena, vendar pa bistveno ostane, kakor je bila prva. Dodana bo krajša sv. maša in daljši križev pot, kakor se moli v postu po cerkvah.

Očividno so našle trpeče duše in tiste, ki so zaskrbljene za svoje zveličanje, mnogo tolažbe in miru prav v tem molitveniku. Sama ljubezen božjega Srca diha iz njega, zlasti iz preišljevanj na prve petke. Pobožnost do Jezusovega Srca zavzema danes vedno širše kroge. Pristopanje k sv. zakramentom na prve petke se je močno razširilo med našim narodom, kar je le najboljše znamenje duhovnega preporeda in poživljenega verskega življenja.

Tudi cena molitveniku, ki je tako okusno opremljen, je izredno nizka. Z zlato obrezo za naše sotrudnice stane le 15 Din, z rdečo obrezo pa le 12 Din.

Molitvenik bo izšel po novem letu. Kdor ga že ima, ga bo gotovo vsakemu priporočil.

**Ako je naslovnik umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA**